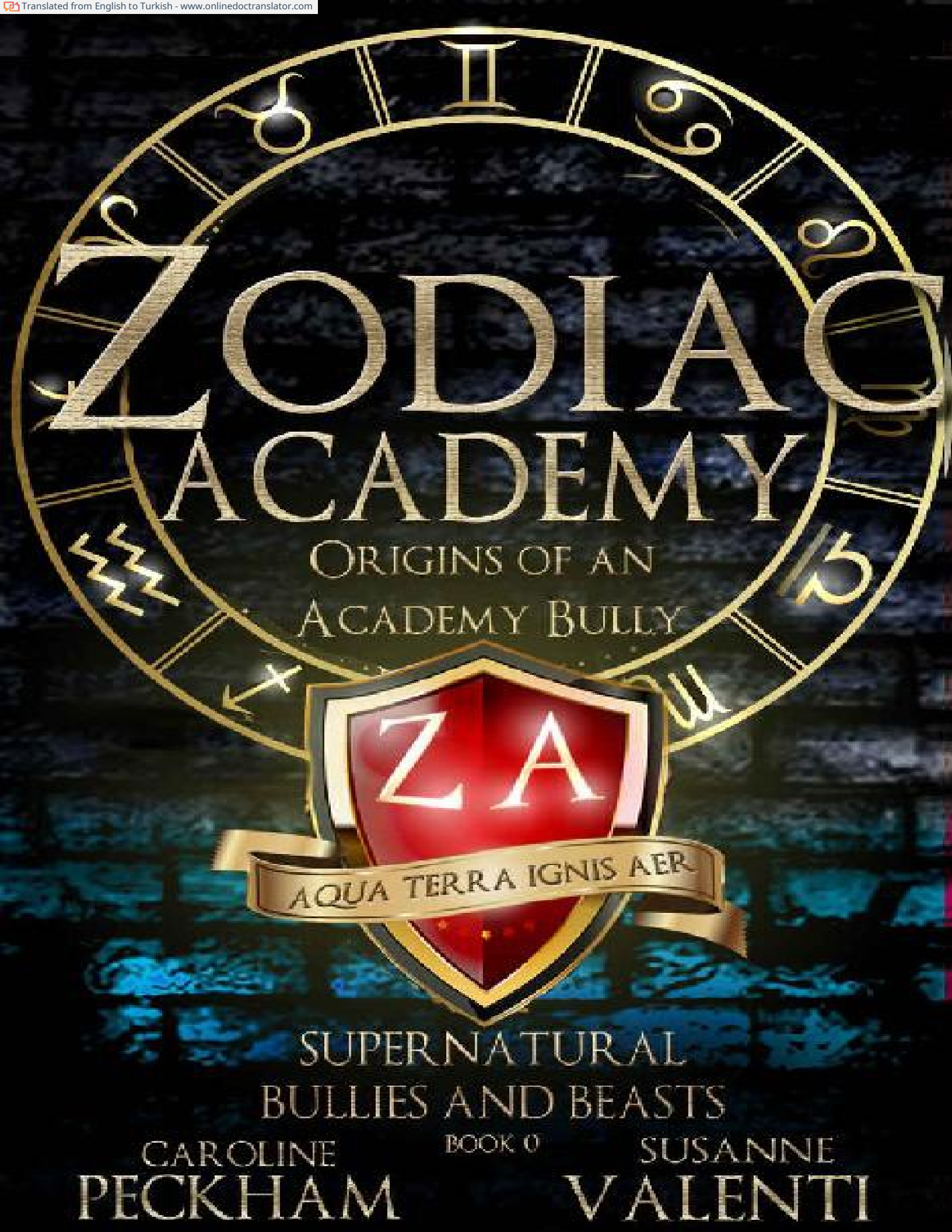
Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

Zodiac Academy: Bir Akademi Zorbasının Kökenleri

(Doğaüstü Zorbalar ve Canavarlar Kısa Romanı)

Bu, Supernatural Bullies and Beasts Serisinden beş yıl önce geçen bir prequel kısa romanıdır.

Zodiac Academy: The Awakening 2 Ağustos'ta çıkıyor nd 2019 ve daha önce sadece 0,99 için satışta serbest bırakmak!

İçindekiler

Zodiac Academy: Bir Akademi Zorbasının Kökenleri

(Bir Doğaüstü Zorbalar ve Canavarlar Kısa Romanı) Zodiac Academy'ye hoş geldiniz, işte kampüs haritanız.

Darius Acrux

mızrak avcısı

Darius Acrux

mızrak avcısı

Darius Acrux

mızrak avcısı

Darius Acrux

mızrak avcısı

Darius Acrux ve Lance Orion'dan daha fazlasını mı istiyorsunuz?

Darcy

Tory

Sadece 0,99'luk ÇOK ÖZEL İNDİRİM FİYATI için Hemen Birinci Kitap için ön sipariş verin!

Başka bir ÜCRETSİZ kitap ister misiniz?

Zodiac Academy'ye hoş geldiniz, işte kampüs haritanız.

Tüm öğrencilere not: Vampir ısırıkları, uzuv kaybı veya ağlayan ormanda kaybolma derse geç kalmak için geçerli bir mazeret sayılır.

Haritayı daha yakından keşfetmek için üzerine tıklayın.

Darius Acrux

Ayın gümüşi ışığı, mülkümüzün ucunda biriken suların üzerinde birikiyor, ben babamı beklerken ufku gümüşi bir şekilde parıldatıyordu. İçimi yakan şiddetli heyecanı dizginlerken, bakışlarımı gölden ayırmadım, yüzüm hareketsiz, ellerim ceplerimde.

Sonunda güçlerimin Uyanma zamanı gelmişti. Daha on beş yaşında, akranlarımdan üç yıl önce sihrimi kazanacaktım ama yine de bu an yeterince erken gelemezdi.

Büyümün serbest kalması için Zodiac Academy'ye resmi kaydıma kadar beklemenin eziyetini hayal edemiyordum ve uzun zamandır ilk kez, Göksel Konseyin Varisi olduğum için mutluydum. Dört yönetici aileden birinin en büyük oğlu olarak, Fae'lerin geri kalanının ancak hayal edebileceği bazı ayrıcalıklara sahiptim ve bu da onlardan biriydi.

Diğer üç Mirasçı, Caleb, Seth ve Max ile birlikte, doğuştan hakkımı kucaklamak ve Elementlerin öpücüğünü tenimin altında hissetmek üzereydim. Resmi kaydımıza kadar üç yıl boyunca özel ders almadan önce, geçici öğrenciler olarak Zodiac Academy'de sunulanları örnekleyerek bir hafta geçirecektik.

Katıldığımızda, büyü eğitimimizin o kadar ilerisindeydik ki, sosyal düzenin tepesindeki konumlarımızı talep edebileceğimizden emindik. Sadece krallıktaki en güçlü dört ailenin oğulları için olduğu gibi.

Diğer öğrencilerin bir kısmının bu avantajı haksızlık olarak göreceğine şüphe yok ama dürüst olmak gerekirse onların ne düşüneceği umrumda bile değildi. Sadece kendi gücümün kontrolünü ele geçirmek istedim. Belki onu yeterince iyi kullanmayı öğrenirsem, kendi hayatımın kontrolünü de biraz daha fazla elimde hissederdim. Her ne kadar bu sadece bir illüzyon olsa da. Ailem evlendiği andan itibaren yolumun haritası çizilmişti.

Hamile kaldığım ana kadar hayatımdaki her şey planlanmıştı. Ebeveynlerim, her iki tarafta da uzun bir saf kan soyundan gelen Ejderha Tarikatı'ndandı. Benim bir Aslan olarak doğmam gerektiğine karar verene kadar, güçlü bir Varis sağlamak için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı. Ateş Elementine sahip bir Dragon Shifter her zaman kampüsteki en güçlü yaratıklardan biri olacaktı. Ve ondan sonra başka herhangi bir yerde.

Çocukken, değişen yeteneklerim nihayet su yüzüne çıktığında ve Solaria'nın tüm nüfusu olmasa da tüm ailemin utanç ve hayal kırıklığıyla yüzleşmek zorunda kaldığımda, başka bir Tarikat olarak ortaya çıkmaktan sık sık endişelenirdim. Acrux ailesi Ejderhalardı. Eğer sonunda çekinik bir gen nedeniyle bir Kurtadam veya Griffin'e dönüşseydim, o zaman bunu asla yaşayamayacağımı biliyordum.

Neyse ki, on birinci doğum günümde arkadaşım Seth dans ederken biraz fazla coşmuş ve tüm doğum günü pastamı yere düşürmeyi başarmıştı. Öfkem ve hayal kırıklığım, ebeveynimin ziyafet salonunun tam ortasında on üç ayaklık altın bir Ejderhaya dönüşmemle noktalandı.

Mobilyaları parçalayıp perdeleri yakarken, yolumdan çekilmek için çabalayan insanlarla ilgili anılarımın arasında, o günden hep bir görüntü dikkatimi çekti. Dönüşmüş halime bakarken, babamın gözleri sandığımdan daha fazla gururla parlamıştı. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı ve ondan aldığım en yakın kucaklama dokunuşuyla ellerini parıldayan pullarımda gezdiriyordu.

Bana daha önce hiç böyle bakmamıştı. Ya da beri. Ama birkaç uzun saniye boyunca, onun öfkesi yerine onayını kazanmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Ve Ejder bedenimin artık iki katına çıkmasına ve uçma ve akla gelebilecek her şekilde ateş püskürtme sanatında ustalaşmama rağmen, bana bir daha asla böyle bakmamıştı. Dönüşmüş bedenim artık neredeyse onun yeşil Ejder bedeni kadardı ve sonunda ondan daha iri olacağımdan neredeyse emindim. Uzak formumda da daha iri bir adam olmam muhtemeldi.

Neredeyse 180 boyunda hala uzuyordum ve dört santim daha verilirse ona tepeden bakan ben olurdum. O günün gelip çattığını görmeye kararlıydım. Bana kazandırdığı tek şey onun sessiz ruh hali dalgalanmaları olsa bile. Zaten bu, haftanın her günü öfkesinden daha iyiydi.

Yüksek topukların keskin vuruşları arkamdan mermer merdivenlerden aşağı yaklaştı ama kapı eşiğindeki sessiz nöbetimden dönmedim. Etrafımda serin bir esinti esti ama ondan bir ürperti hissetmedim. Büyüm henüz uyanmamışken bile damarlarımdaki ateşle kanım ısındı ve soğuk beni nadiren rahatsız etti.

Annem, yanıma gelip, "Gömleğini çözmüş," dedi.

Gırtlağımdan onayladığımı belirten bir ses çıkardım ve ben hiçbir girişimde bulunmadan kumaşı kemerimin altına itmeye başladığında kıkırdadı. Bana miras kalan siyah saçları özenli bir şekilde ensesinde toplanmıştı ve makyajı kusursuz bir şekilde yapılmıştı. Yerinde bir saç değil. Onu buruşuk halde gördüğüm gün gerçekten tuhaf bir gün olacaktı. En büyük oğlunun Uyanışı kadar önemsiz bir şey kesinlikle cephenin kaymasına neden olmaz.

Benimle işi bittiğinde tekrar uzaklaştı. Küçük konuşma ona göre değildi. Ne uzun konuşma ne de anlamlı bir şeydi aslında. Tasarımcı kıyafetleri ve push-up sütyeniyle evin içinde yüzen bir hayalet gibiydi. Yıllardır onu Ejderha formunda bile görmemiştim. Dönüşüm, dikkatlice planlanmış saç stilleriyle pek örtüşme eğiliminde değildi ve iki şeyden birini feda etmesi gerekiyorsa bunun Ejderha olacağına karar vermişti. Sıkıca sarmalanmış bir sarmal hissinin tadını çıkarabilecekken kim var olan en güçlü yaratığa dönüşmeye ve bulutların arasından uçmaya ihtiyaç duyardı?

kafanın arkasında bir tutam saç var mı? Koyu renk saçlarım ve gözlerim dışında annemden pek bir miras almadığımı rahatlıkla söyleyebilirim.

"*Lütfen*Gelebilir miyim?" Xavier'in yalvarışı kulaklarıma ulaştı ve küçük erkek kardeşim, Babamızı onu gezintiye çıkarması için ikna etmeye çalışırken dudaklarımın kenarından eğlenceli bir gülümseme yükseldi. "Belki de bu kadar çok öğrencinin etrafında olmak, Ejderha biçimimi sonunda serbest bırakmaya teşvik eder," diye ısrar etti, bunun, Babamı fikrini değiştirmeye ikna edebilecek tek şeyin bu olduğunu biliyordu.

"Kendi türünüz arasında zaman geçirmek, Ejder'i teninizden uzaklaştırmak için hiçbir şey yapmadıysa, o zaman Harpies ve Griffin'lerle karışmak neden bir fark yaratsın?" Babam cevap verdi, yüzündeki alaycı ifade tonunda belliydi ve ona bakarak bunu doğrulamama gerek yoktu.

Xavier dramatik bir iç çekişle rahatladı, ardından babam saygısız gürültü için kulağına bir şaplak atarken, hemen ardından bir havlama geldi.

Babama bakmak için döndüm ve parmak boğumlarının tadından kendi kulağımı korumak için başımı saygıyla bir santim eğdim. Sarı saçları ve yeşil gözleri benimkiyle tam bir tezat oluşturuyordu ama bende onun kaslı yapısı ve güçlü çenesi vardı. Bende ondan daha fazla bir şey olmadığını düşünmek hoşuma gidiyordu ama öfkesinin içimde kıvrıldığını biliyordum. Yine de kontrol altında tutma konusunda ondan daha iyiydim. Elbette, kötü ruh halini serbest bıraktığında onu azarlayacak kimsesi yoktu, bu yüzden kendini dizginleme ihtiyacı hissetmediğini varsaydım. Solaria'daki en güçlü dört Fae'den biri olarak kimse ona karşı duramazdı. Büyü ve kudret bakımından sadece diğer üç Konsey Üyesi ona denkti ve öfkesinden korunan tek kişiler onlardı. En azından çoğu zaman.

"Gel, Darius," diye çıkıştı. "Geç kalmak istemiyoruz."

Yarım saattir burada beklediğimi belirtmek için dilimi ısırarak cebinden ipek bir çanta çıkardığında ona doğru ilerledim ve*O*beklediğimiz kişiydi.

Anne yeniden ortaya çıktı ve bakışları Xavier'in yeniden her yerde diken diken siyah buklelerine takılırken içini bastırmaya çalıştı. Yeşil gözlerinde hayal kırıklığı parlayarak birkaç adım gerileyen ağabeyime eğlenceli bir sırıtış sundum. Gelmek istedi ve ben onun bizimle birlikte olmasından daha çok hoşlanmazdım. Aslında, seçme şansım olsaydı, onun katılımını annem ve babamın katılımıyla seve seve takas eder ve akademi için de bir arabaya binerdim.

Ama elbette bu bir seçenek değildi. Acrux ailesi sadece bir noktayı kanıtlamak için yıldız tozuyla gelirdi. Eşyaların bir servete mal olması ya da yolculuğun arabayla yarım saatten biraz fazla sürmesi önemli değildi. Önemli olan, bunu karşılayabilmemiz ve diğer ailelere Dragon Fire olmadan maliyeti ne olursa olsun kimsenin kullanabileceği yıldız tozu olmayacağını hatırlatmamızdı.

Babam parıldayan siyah yıldız tozunu eline alıp aramızda tutarken annemle omuz omuza durdum.

Gözlerim Xavier'e takıldı ve tam parıldayan yıldız tozu dağılırken ona sessizce veda ettim.

yüzüme üflendi

Dünya eğildi ve döndü, yıldızlar patlayarak etrafımızda göründü ve bizi gümüşi ışıklarıyla yakaladılar, sonra bizi tekrar Zodiac Akademisi arazisindeki bir tarlanın ortasına fırlattılar.

"Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım," dedi Seth, beni karşılamak için ileri atılırken yüzünde bir sırıtış vardı. Kestane rengi saçları uzuyordu ve uzadıkça çenesinin etrafından sarkıyordu. Birkaç ay önce Caleb'e karşı bir iddiayı kaybetmiş ve bir yıl boyunca bahsi kesmemeye karar vermişti. Daha uzun olan stil ona garip bir şekilde uymuştu ve gözlerinde hareket eden vahşiliği artırıyordu. Bu stili kendim denemeye karar verirsem, annemin dehşetini ancak hayal edebilirdim.

Seth kollarını bana doladı, parmakları bir anlığına boynumun arkasına değmek için uzanıp tekrar uzaklaştı. Bir Kurtadama dönüşmeye başladığından beri, giderek daha dokunsal hale geliyordu ve ben de takdir ettiğini bildiğim bir anlayış havasıyla tanıdık kucaklaşmalarını kabul ettim.

Doğuştan gelen davranışlarına hakim olması onun için zordu, özellikle de sürüsünün bir parçası olarak gördüğü ve en iyi arkadaşları olarak, diğer Mirasçılar ve ben onun şefkatli kucaklamaları ve hatta ara sıra burnunu sokması için başlıca hedeflerdik. Ejderhalar bizim sevgimize karşı çok daha çekingen olma eğilimindeydiler ama Seth'in kurnaz tavırlarıyla ilgili bir şeyler bana her zaman garip bir şekilde özgürleştirici geldi.

Annemin dudaklarını sımsıkı bastırması, benim bu konudaki görüşüme katılmadığını anlamamı sağladı, ama bu kadar önemsiz bir konuda diğer evlerden birinin üyesine karşı asla konuşmaz.

Caleb daha sonra beni selamlamak için ilerledi ve birbirimize kısa bir kucaklaşma sırasında ona geniş bir gülümseme gönderdim. Düzeni henüz ortaya çıkmamış olsa da, hepimiz bu gece olacağından oldukça emindik. Ailesinin tamamı Vampirdi ve sihirlerini yenilemek için diğer Fae'lerin kanı ve gücüyle beslenmeleri gerekiyordu. Ortaya çıkışı tahmin edilebilir olan tek Tarikat onlardı; büyüleri Uyanır uyanmaz Vampir yeteneklerini de geliştireceklerdi. Ailesinin soyu neredeyse benimki kadar saf olduğundan, sihrinin yanı sıra dişlerinin de ortaya çıkacağı oldukça kesindi.

Max bize en son katıldı, koyu teni onun bir Siren olduğunu gösteren lacivert pullarla kaplıydı. "Tek kelime etme," diye mırıldandı, derin sesini biraz utanç kaplamıştı. Hâlâ dönüşümlerinin kontrolünü tam olarak ele geçirememişti ve ne zaman yüksek duygular deneyimlese, bunaldı ve pulları ortaya çıktı.

"Aklıma gelmezdi," diye yanıtladım, Siren gücüyle eğlencemin bir kısmını kendine çekebilsin diye kolumu ona doladım.

Bir an için sevincimin ona geçtiğini hissettiğimde Max bana sırıttı ama babamın bakışlarının üzerimde olduğunu hissettiğimde elimi omuzlarından çektim. Asalak Tarikatları beslerken duygularını birden fazla kez açıkça belirtmişti: Bir Siren veya Vampirin sihrimden beslenmesine izin vermenin beni zayıf göstereceğine inanıyordu. Kaynaklarını etkisiz hale getirmeleri ve kendimi sunmaları gerekiyordu.

Max ya da Caleb'in benden daha güçlü olduğunu kabul etmek olarak yorumlanabilirdi. Yine de onunla aynı fikirde değildim; Neden arkadaşlarıma ihtiyaç duyduklarında gücümün bir kısmını vermeyeyim? Kendiminkini kolayca doldurabilirdim ve eğer onları mutlu ettiyse, bunda bir sakınca görmedim.

Bu konudaki kişisel hislerime rağmen, babamın istediğini bildiğim için Max'ten uzaklaştım. Sırf bir noktayı kanıtlamak için eve döndüğümde baş ağrısına değmezdi.

"Hazır olduğunuzda başlayabiliriz," diye seslendi bir kadın ve diğer Mirasçıların ötesine baktığımda onu tepenin başında bizi beklerken buldum. "Ben Profesör Zenith ve bu gece güçlerinizi uyandırmak benim için büyük bir zevk," diye cıvıldadı, biz onun etrafında bir daire oluşturacak şekilde hareket ederken gözleri aç bir şekilde üzerimizde geziniyordu.

Kalbim beklentiyle biraz daha hızlı atmaya başladı. Bu oydu. İçimdeki gücün ne olduğunu anladığım an. Yıldız burcum o Elementle bağlantılı olduğu için ateşi dizginleyebileceğimi zaten biliyordum ama başka bir Elementi avucumda tutabileceğime dair umut besliyordum. Belki iki bile. Bu son derece alışılmadık bir durumdu ama büyük büyükbabam ateşi, toprağı ve havayı elinde tutmuştu ve babamın da bunu umduğunu bilmeme yetecek kadar sık sık bundan bahsediyordu. Üç Elementi dizginlemeyi başarırsam, Ejderha formumu gösterdiğimde bana baktığı gibi bakıp bakmayacağını merak ettim.

Profesör Latince seslenmeye başladı ve yıldızlardan hediyelerimizi serbest bırakmalarını isterken başımı gökyüzüne çevirdim.

Kalbim kaburgalarımda vahşi bir melodiyle gümbürderken bakışlarımı Kuzey Yıldızı'na sabitledim. Yağmur damlaları yanaklarıma döküldü ve su kirpiklerimden sıçrarken gözlerimi kırpıştırdım. Göğsümde bir ağırlık oluştu ve sanki su beni dolduruyor, derimin altına kayıyor ve orada kendine bir yuva yapıyormuş gibi hissettim.

Max solumdan bir kahkaha atana kadar bunun ne anlama geldiğini anlamadım. Dikkatimi ona verdim ve gökyüzünde bulut olmamasına rağmen onun da yüzünde parlayan suyu fark ettim. Caleb ikimizi incelerken ağzında alaylı bir sırıtış belirdi ve yağmur nihayet yavaşladı.

Profesör Zenith cesaretlendirerek, "Tebrikler, Max ve Darius," dedi. "İkiniz de suyun gücüne sahipsiniz."

Ben bu bilgi külçesini anlayamadan, tekrar Latince seslenmeye başladı ve ben de havanın gücüne sahip olup olmayacağımı görmek için bekledim.

Saçları hissedemediğim bir rüzgarda dalgalanırken Seth'in kahkahası dikkatimi ona çekti ve hayal kırıklığı anını arkadaşım için sevinmek adına bir kenara ittim.

Profesör, "Tebrikler Seth ve Max, ikiniz de hava yeteneğinden yararlandınız," dedi.

Max bir Cheshire Kedisi gibi sırıtıyordu ve onu suçlayamazdım. Şimdiden kemerinin altında iki hediye var. Babası heyecan içinde alkışlamaktan kendini alamadı ve ben de kendimi onun oğlu için açık bir coşkuyla bakarken buldum. Ben onu izlerken, Profesör bir kez daha yıldızları çağırıyordu, bakışlarımı ondan alamıyordum.

"Tebrikler, Caleb ve Seth, ikiniz de dünyanın gücüne sahipsiniz."

Sonunda, iki arkadaşımı bir dakika önce orada olmayan sarmaşıklar ve çimenlerin kucaklaşmasına sarılmış halde bulmak için Max'in babasından uzaklaştım. Babam hayal kırıklığına uğradığını anlamama yetecek kadar yüksek sesle iç çekerken, büyük büyükbabamın üç güce sahip olma becerisiyle boy ölçüşemeyeceğimi fark ettim.

Bırak umursadığımı fark ettiğimi yüzümün göstermesine izin vermeden hoşnutsuzluğunu bastırdım.

Aniden bacaklarımın etrafında bir sıcaklık alevlendi ve sıcaklık uzuvlarımdan ruhuma yayılırken bir ateş çemberi yeri kavurdu.

"Eh, bu çok hoş!" Profesör ağladı. "Her biriniz iki Elemente sahipsiniz!"

Caleb'in bacaklarının etrafındaki çimlerin de yandığını görmek için dikkatimi vücudumdaki kıvranan büyüden uzaklaştırdım.

Bana heyecanla sırıttı, dişleri yıldız ışığında beliriyor ve Vampir Tarikatını onaylıyordu. Seth ısırılmaktan korkuyormuş gibi yaptı ve ben de gülmeden edemedim.

Caleb'in annesi ileri atılıp kollarını ona dolarken sevinç gözyaşlarına boğuldu ve içimi rahatsız edici bir duygu burktu.

Annemin kompakt bir aynada makyajını incelerken, babamın kesinlikle sıkılmış göründüğünü görünce yüzümde bir gülümseme kaybolarak aileme döndüm.

"Pekala," dedi, ses tonunu şirketimiz ışığında koruyarak. "Belki de o zaman üç tane koşan kardeşin olur."

Buna verilecek herhangi bir cevaba karşı dilimi ısırdım ve yüz hatlarımı her zamanki sıkılmış ifadesine döndürürken bir kez daha ondan uzaklaştım. Arkadaşlarımın hepsi ailelerinin heyecanını ve onayını yaşıyorlardı ve ben aleni sevgi gösterilerine bakmamaya çalıştım. Ailem şefkat göstermedi. Açıkça veya özel olarak. Güçlüydük, sağlamdık, sarsılmazdık. Bir Ejderhanın başkalarına ihtiyacı yoktu. Kendi başımızın çaresine bakabilirdik.

Seth, ailesinin arasına girmeyi başarmıştı ve ailesi ve üç küçük kız kardeşi, onun heyecanını paylaşırken onu okşuyor ve seviyorlardı. Diğer herkesin kardeşleri buradaydı ve Xavier'in de bize katılmasına izin verilmesini dilerdim. Ailem paylaşmasa bile heyecanıma ortak olurdu.

Seth'in annesi baktığımı fark etti ve onlara katılmam için beni cesaretlendirmek için kolunu uzattı. temizledim

Rahatsız bir şekilde boğazımdan, aileme bakarak ve kendimi bir Kurtadam burnunu sokma seansının ortasına atsam ya da buradaki herkesin önünde bir daha bunu yapma arzusunu yenerse babamın kendi kendini yakıp yakmayacağını merak ediyorum. .*Muhtemelen ikincisi*. Seth'in annesine kibarca gülümseyip arkamı döndüm ve gözlerindeki acımayı fark etmemiş gibi davrandım.

Dikkatimi cildimin altında kaynayan yeni güce odaklarken tepeye birkaç adım attım ve dudaklarımı çeken gülümsemeye engel olamadım.

Damarlarımdaki sihir dışarı çıkmak için savaşıyordu ve hem alevlerin hem de tenime akan sıvının nazik okşayışını hissedebiliyordum. İki Element birbirine zıttı ve içlerindeki birbirine dolanmış okşama kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar özgür hissetmemi sağladı.

Avuçlarım karıncalandı ve kalbim hızlandı. Bu oydu. Sonunda kendi gücüme sahip çıktım. Ve onu serbest bırakmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek için can atıyordum.

mızrak avcısı

"Zodiac Academy, Pitball Kupası'nın kazananları!"

Zodiac Academy'deki son maçımı kazandıktan sonra, dünyada tek bir ses oyun sonrası kükreyen alkışları yenemez. Pitball sahasının tam ortasında durdum, diğer öğrenciler benim adımı haykırıp okulumuzun altın ve kırmızı renkleriyle bayraklar sallarken bir kraldan başka bir şey değildim.

Maç devre arasında bizimdi. Omega Academy'den gelen muhalefet o kadar zayıftı ki, ortaya çıkmamış olabilirlerdi. Ama yapmasalardı, kıçlarını yenemez ve onlara gerçek kazananların nasıl göründüğünü gösteremezdik.

Üzerimde yükselen kubbeli çatı, stadyumdaki gürültüyü on kat artırdı. Burada ben bir tanrıydım. Solaria'nın tamamında en sevdiğim yer orasıydı.

Hayatımın yolu benim için uzun zaman önce seçilmişti ama ben bu yoldan sapmaya kararlıydım. Hangi karanlık, ıssız yol olursa olsun, kurtulmak için tek başıma yürümek zorunda kaldım. Ama o anda ıssız görünmüyordu, lanet olası kutsal görünüyordu.

"Orion, gömleğini giy ve sahadan defol!" Koç kenardan seslendi, gümüşi saçları terden alnına damgalanmıştı.

Bir maç sırasında hep heyecanlanırdı ve bu yılın son maçıydı. Şimdi mezun olmak üzereydim, yapım aşamasında bir altın madeni olduğumu biliyordu. Solarian Pitball Ligi'ne girmeden önce Lance Orion'a koçluk yapan adam olmak istiyordu. Ve bu artık sadece bir rüya değildi. Gelecek hafta, Lig için denemeye davet edildim. Gerçek*Lig*.

"Orion!" Koç havladı ve ben sırıttım, son bir saniye adımın haykırışlarıyla sırılsıklam olmuştum. Ait olduğum yerin burası olduğunu söyleyen bir heyecan bedenimi dolaştı.

Soyunma odalarına giden takımımın peşinden koştum ve birkaç takım arkadaşımla omuz omuza çarpıştım. Su Sırtlı Cindy, Koç bizi maçın tek tek oyunundan çıkardıktan sonra partiye hazır olduğunu belirten bir bakış attı. Her hatayı, çukurda daha fazla top bulabileceğimiz her şekilde bozardı. Ama bu beni rahatsız etmedi; Havada yürüyordum. Dünyadaki hiçbir şey beni bu yükseklikten aşağı indiremez.

Bir duştan ve Koç'un yaklaşık otuz dakikalık dırdırından sonra soyunma odasından serbest bırakıldık ve tribünlere geri döndüm. Devasa stadyum sessizleşiyordu, saha Ateş Elementallerinin bazı saldırılarından hâlâ için için yanıyordu. Profesörlerden bazıları başka bir gün için tekrar düzeltmeye çalışıyorlardı. Ama benim için buydu. Zodiac'taki son maçım. Ve dört yıldır evim olan akademiye veda ettiğim için üzgün olsam da yeni hayatıma başlamanın heyecanı içindeyim. Annemin kaderimde tek bir söz sahibi olmadığı çok daha iyi bir yer.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu ve haftalardır özlediğim kızı ararken yüzümdeki sırıtışı silemedim.

"Mızrak!" sesi kulağıma takıldı ve arkamı döndüm. Boşalan tribünlerin yarısına gelmiştim ki, öğrenci grupları beni iltifat yağmuruna tutarak benimle meşgul olmaya çalıştı. Sirenler mutluluğumdan beslenmek için ellerini kollarıma değdirdiler ve ben onları silkeleyecek kadar umursamadım. Bugün ayıracak kova dolusu yüküm vardı.

Kız kardeşimi birkaç sıra aşağıda gördüm, topuklarının üzerinde sallanırken bir sosisliyi sallıyordu. Bizi ayıran koltukların üzerinden atlayıp sırıtarak elinden yemeği kaptım.

"Teşekkürler Clara," dedim ağzım ekmek, sosis ve ketçapla doluyken. Kelimenin iki anlamıyla da açtım ve bu bir yanımı doyuracak olsa da diğerinin çok daha spesifik bir şeye ihtiyacı vardı.

"Hey bela." Clara gülümsedi. Kız kardeşim benden bir yaş büyük ve bir baş kısaydı. Mantıklı olan oydu, annemin günde on kez övdüğü kişi. Annemin bana sarılmasından çok kulağına şaplak attığı asi biriydim. Tamamen zıttık ama geçen yıl Zodiac Academy'den mezun olduğundan beri onsuz kaybolmuştum. Dünyada Clara'dan başka sırlarımı açabileceğim kimse yoktu. Ve o gittiğinden beri, ona ne kadar güvendiğimi fark etmiştim.

"Orada bir profesyonel gibi oynadın." Kaşlarını kaldırdı ama gülümsemesi gözlerine pek değmedi. Ve yanılmıyorsam, onu son gördüğümden daha zayıf görünüyordu. "Yine de bu sorunu kafanda çözene kadar Lig için oynamana izin vereceklerini sanmıyorum."

Elimi nemli saçlarımın arasına soktum ve kurutmak için avucumdan çıkan sıcak havayı saçtım. "Ne sorunu?" alay ettim.

"Boyutu." Gülümseyerek alnıma bir şaplak attı.

Bir kahkaha patlattım. "Aklımda tutacağım." Yeleğini yırttım. "Düşük karbonhidratlı, yağsız, eğlenceli olmayan bir diyet uygulamıyorsun, değil mi?"

O, başını salladı. "Tabii ki değil."

"Öyleyse kız kardeşimin üçte biri nereye gitti?" Alay ettim ve dudaklarını büzdü. Her zaman küçük olmuştu ama bu, sıska bir müdahale seviyesinin sınırındaydı.

Yorumu omuz silkti ve ben de onu bırakmam gerektiğini düşündüm. Bu onu mutlu ettiyse iyi, ama kızların figürleriyle yetinmek için neden canlı yayında yaşamak zorunda olduklarını anlamıyorum.

Gözlerim, basamakların dibinde toplanan bir grup birinci sınıf öğrencisi kıza kaydı. Bana bakıyorlar ve aralıklı olarak birbirleriyle kıkırdıyorlardı. Sihir depolarımı geri kazanmak için harika bir fırsat gibi görünüyordu ve dişlerim karşılık olarak daha da keskinleşti ve yumuşak etlerine batmak için can atıyordu.

Clara beni kaburgalarımdan dürttü ve ben de muzip bir gülümsemeyle bakışlarımı ona çevirdim. "Hala birinci sınıf öğrencileriyle vakit mi harcıyorsun?" alay etti. "Orada çok daha büyük, daha etli olduğunun farkındasın.

Onlardan daha kızartılacak balık?”

"Çift Element son sınıf öğrencisi var," dedim omuz silkerek. "Yine de bu, zaman zaman farklı bir şeyin tadını sevmediğim anlamına gelmiyor."

Sosisli sandviçimin sonuncusunu bitirirken beni itti ve merdivenlere yöneldik, gözlerim yine kızlara kaydı.

"Git besle," dedi Clara çileden çıkarak. "Kafan düzeldiğinde seninle konuşmak istiyorum. İşin bittiğinde benimle stadyumun dışında buluş. O koşarak uzaklaştı ve ben de dört kıza doğru merdivenlerden inerken avımı görüş alanıma kilitleyerek omuzlarımı geriye yuvarladım.

"Merhaba," dedi biri uysalca, diğeri ise becerebildiği kadar ince bir şekilde göğsünü dışarı çıkardı.

Ama onlardan birini odama davet etmek için burada değildim. Bir şey istedim. Ve büyük dudaklı sarışın bunu biliyor gibiydi.

Bileğini kaldırdı, gözleri parlıyordu ama açıkçası teklif etmeseydi bile kabul ederdim. "Maçtan sonra aç kalmış olmalısın."

Açgözlü, diye kabul ettim, bir an bile tereddüt etmeden kolunu tuttum ve dişlerimi bileğine sapladım.

Sıcak, metalik kan dilimin üzerinde yuvarlandı ve anında onun sihrinin kuyusuna bağlandım. Dünya gözden kaybolana ve içimdeki güç geri gelene kadar ihtiyacım olan her şeyi alarak giderek daha fazla kendi bedenime çektim.

Hepsinden beslendiğimde (çünkü neden olmasın ki?) Clara'yı bulmak için dışarı çıktım. Dünya Bölgesi'nin engebeli manzarası her yöne yayıldı ve yaz esintisi beni bir kucaklama gibi sardı. Kalabalık stadyumdan dağılmıştı ve The Orb'da başlayan bir partinin sesi bana ulaştı. Formda kalmak için alkolü bırakmıştım. Rüyam hatırlayamadığım birkaç geceden daha önemliydi. Ve bu gece de bir istisna olmayacaktı. Özellikle şimdi, uğruna canımı dişine taktığım her şeyi elde etmeye çok yakındım.

Ablam bir kayanın üzerinde oturuyordu, sihriyle oynarken bacaklarını altında kavuşturmuştu, buharlaşmadan önce önünde küçük bir yağmur bulutu yaratıyordu.

İfadesi gergindi, abanoz gözleri uzaktı ve ruhumun derinliklerinde bir şeylerin ters gittiğini biliyordum.

Önünde durduğumda ellerimi cebime soktum. "Naber?"

kaşlarımı çattım.

"Hiçbir şey yok." Sahte bir gülümseme sergiledi. "Göksel Mirasçıların dün gece Uyandığını biliyorsun, değil mi?"

"Evet ve?" Omuz silktim.

"Annem dedi ki... sadece sana Darius Acrux'a dikkat etmeni hatırlatmamı istedi, hepsi bu."

Dilimi yanağıma bastırdım, tahriş cildimin altında yarışıyordu. "Ve bunu bana kendisi söylemek için buraya gelmiş olamaz, değil mi? Sezonun son maçı gibi değil. Ya da önümüzdeki hafta Solarian Ligi'ne katılma şansım olup olmayacağını belirleyen hayatımın doruk noktasıydı.

Clara bana özür diler gibi kaşlarını çattı. "O meşgul-"

"Onu savunma," dedim sertçe, denemesine bile sinirlenmiştim. "Mezun olduğundan beri onunla çok fazla zaman geçiriyorsun."

"Böyle yapma," diye derin bir iç çekti Clara. "Annemin neyle uğraşması gerektiğini bilmiyorsun." "Ah ve sen mi yapıyorsun?" Onu ısırdım, omuzlarımdaki gerginlik arttı. "Zaten ne zamandan beri onun tarafındasın Clara?"

Kot pantolonunun gevşek bir ipini çekiştirerek dizlerine baktı. "Darius'a göz kulak ol, tüm söylemek istediğim buydu."

"Onu her zaman kolladım," diye homurdandım, ellerim ceplerimde toplanıyordu. "Ama bundan daha fazlasını istiyor. ben yoğun değilim Küçük Acrux aile hayran kulübüne katılmamı istiyor. Ama ilgilenmiyorum."

Clara bakışlarını kaçırdı, çilli yanakları renkle kaplandı. "Bütün bu Pitball zırvaları sadece rüya, Lance."

Kalbim parçalandı. Tüm hayatım boyunca bu konuda yanımda olan tek kişi kız kardeşim olmuştu. Baraka*Asla*ailemin izinden gitmemi istedi. Ve o da yoktu. Bunun tek bir anlamı olabilir.

"Annemle çalışıyorsun," diye hırladım. "Değil misin?" Kanımdaki sıcaklık yükseldi ve güç avuçlarımda titreşti.

Clara'yı hayatımız boyunca savaştığımız her şey hakkında fikrini değiştirmeye nasıl ikna etmişti? Annem, Acrux ailesinin kişisel danışmanıydı. Bu temelde onları mutlu etmek için karanlık büyüler kullanmasının koduydu. Tamamen yasa dışı ve bok gibi tehlikeli. Eğer hükümet bundan haberdar olursa, bedeli çok ağır olur. Ve şimdi kız kardeşimi de o gölgeli kariyere kaptırmışlardı.

Clara cevap vermedi ve göğsümde daha önce hiç bilmediğim bir öfke oluştu. Ailemizin sürdürdüğü karanlık ikili hayatın ötesinde hayalleri olan inatçı kızı bulmaya çalışarak ona ters ters baktım.

"Sana nasıl ulaştı?" Sessizliğini sürdürünce sordum.

"O kadar da kötü değil. Onun öğretilerinden bazılarını benimsemedik değil mi, Lance. Biz her zaman kara büyü yaptık." O son kısmı fısıldadı ve yardım edemedim ama omzumun üzerinden bir bakış attım. Bunu söylediğini birinin duyacağı fikri ürkütücüydü. Kara büyü yapmak yasalara aykırıydı. Ve biri bunu yaptığımı duyarsa, Lig'deki şansımı asla yakalayamam.

"Ağzına dikkat et," diye tısladım, sırtım karıncalandı.

"Kimse dinlemiyor," diye ısrar etti. Kollarının bileklerinin üzerinde olduğundan emin olarak kollarını çekiştirdi. Kaşlarımı çattım, hareketi yakaladım ve beni durdurmasına fırsat vermeden kolunu geri çektim. Bileğinde ince bir kesik vardı ve öfke beni sardı.

“Bunu neden iyileştirmedin?” homurdandım.

"Gücüm tükendi," diye soludu, kolunu çekip kendine yasladı. “Oyun başlamadan önce arabada birkaç kan büyüsü yaptım. Üzülecek bir şey yok.”

"Sen deli misin?" diye tısladım, tekrar kolunu yakaladım ve o suç teşkil eden kesiğin tüm izlerini ortadan kaldırmak için bir şifa büyüsü dalgası saldım. "Tamamen boşalmak için ne kadar zamandır buradasın?"

Omuz silkti, dudaklarını büzdü.

"Clara," diye fısıldadım, kaygı beni yiyip bitiriyordu. "O kadar sık kullanamazsın. Babam dedi ki-

"Ben hallederim," diye ısrar etti, gözlerini bana devirerek. "Aşırı tepki vermeyi bırak."

"Değilim," dedim dişlerimin arasından. Bu kadar lanet olası bir şey hakkında nasıl bu kadar umursamaz olabiliyordu? "Bak, mezun olduğunda seni bekleyen bir iş olduğunu söylemeye geldim. Pitball Ligi için deneyin ama başarısız olursanız..."

“*başarısız olmayacağım*diye hırladım, sesindeki şüpheyle kaslarım gerilmişti. Bunu nasıl söyleyebilirdi? Beni her zaman destekledi. Denememe bu kadar yakın bir zamanda takıma giremeyeceğimi önermek bile boğazımda acı bir yumru oluşmasına neden oldu. "Biz onun gibi değiliz," diye ısrar ettim, bağırmamak için elimden geleni yaparak. Ablamla bir bağırma maçı istemedim. Ve yüzündeki ifade bana her halükarda bu konuda kendini çok suçlu hissettiğini söylüyordu.

Clara bakışlarını benden kaçırmaya devam etti. "Ben." Sonunda bana baktı, gözleri aniden taş kadar sertti. "Ve bunu bu gece Acruxes'a kanıtlayacağım." Kayadan kayarak bana yaklaştı, oysa ben ondan daha önce hiç bu kadar ayrı hissetmemiştim. Kollarını etrafıma doladı ve kulağıma fısıldamak için parmak uçlarında yükselirken ben kaskatı kaldım. "Kendini kucakla, Lance. Hayal edebileceğinden daha iyi hissettiriyor.”

Otoparka doğru yürüdü ve ben de arkasından öfkeyle baktım.

Annem onu berbat davranışlarına ikna etmek için her ne yaptıysa, büyük bir şey olmalı. Çünkü tanıdığım Clara ona asla savaşmadan katılmazdı. Ve ne olduğunu öğrenecek kadar iyiydim.

Darius Acrux

Zodiac Academy'deki ilk günümü, okul liginin gördüğü en büyük performanslardan biri olarak tarihe geçecek bir maçta okulun Pitball Kupası'nı kazanmasını izlemeden önce birinci sınıf öğrencileriyle derslere katılarak geçirdim.

Lance kendini aşmıştı ve gelecek hafta seçmeleri geçtikten sonra profesyonel olarak oynaması için bir anlaşma teklif edileceğinden hiç şüphem yoktu. Dakikalar uzadıkça parmaklarımın arasında küçük bir Pitball bayrağı çevirerek Aer House ortak salonunda dönmesini bekledim.

Etrafta pek kimse yoktu; öğrencilerin çoğu, orada devam etmekte olan büyük partide kutlama yapmak için çoktan The Orb'a gitmişti. Ama ben resmi bir öğrenci olmadığım için, atanmış öğrenci danışmanım olmadan arazide dolaşamazdım. Ve diğer Mirasçılar ve kendim söz konusu olduğunda Müdür Nova'nın sınırlarını ne kadar test etmek istesem de, bunu buradaki ilk gecemde yapmanın muhtemelen en akıllıca hareket olmadığını tahmin ettim.

Ayrıca, Lance'i görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ailelerimiz birbirine bağlıydı ve Orionlar bize komşu arazide yaşıyordu. Annesi, babamla yakın bir şekilde çalışıyordu ve ailesiyle birlikte yıllar içinde sayamayacağım kadar çok akşam ve hafta sonu geçirmiştik.

Altı yaş farka rağmen her zaman yakındık, arkadaştan çok kardeş gibiydik. O Zodiac Academy'deyken varlığını özlemiştim ve aramızdaki mesafenin ancak o büyük bir Pitball takımına yazıldığında büyüyeceğini biliyordum. Ama ayrı geçen zamanı aşabilecek türden bir bağı paylaştık. Hayatlarımızı birbirimizden ne kadar uzakta geçirsek de, sanki yeniden bir araya geldiğimizde hiç zaman geçmemiş gibi, her zaman tanıdık ilişkimize geri döndük.

Onu akıl hocam olarak seçmemde babamın parmağı olduğu açıktı, ama bir kez olsun onun burnunu sokmasına aldırış etmedim. Acrux ailesi her zaman bir şekilde Orion'larla iç içe geçmişti ve bağlantılarımız hakkında dolaşan tuhaf söylentilere rağmen, Lance ile paylaştığımın sağlam bir dostluktan başka bir şey olmadığını biliyordum. Çok iyi bir nedeni olmadıkça onu beklerken beni unutmayacağı anlamına gelen türden.

Ortak salonun kapısı, birisi gereğinden çok daha güçlü bir rüzgar üflediğinde açıldı ve Lance salona girerken ben de sandalyemde öne doğru eğildim.

"Hayatının oyununu yeni kazanmış birine benzemiyorsun," dedim kendimi ayağa kaldırıp küçük bayrağı sehpanın üzerine düşürürken.

Lance bir anlığına kaşlarını çattı ve ona karşılık olarak tek kaşımı kaldırdım. Bir eliyle yüzünü sıvazladı ve yüz hatlarındaki sinirli havayı zorlamaya çalışırken başını salladı.

Üzgünüm Darius. Seni bekletmemeliydim...”

"Sorun yok dostum. Sorun nedir?" diye sordum, ona yaklaşarak ve tüm saçmalıklardan kaçınarak. Bir şeyin onu yediğini biliyordum ve o da bana her şeyi söyleyebileceğini biliyordu.

"Ben Clara," dedi dişlerini gıcırdatarak. "Annemle çalışıyor."

Uzun bir nefes verdim. Xavier ve ben, Lance ve Clara'yla sık sık oturup, ailemiz ve belirli yolları takip etme görevimiz olmasaydı yaşayabileceğimiz hayatlar hayal ederdik. İkisi için, rüyaların gerçek olma şansı, kardeşim ve benimkinden biraz daha fazlaydı, ama derinlerde bir yerde, hiçbirimizin aile soyundan gerçek anlamda ayrılma ihtimalinin düşük olduğunu her zaman biliyorduk. Lance gerçekten Pitball Ligi'ne girmeyi başardıysa, hayallerimi dolaylı olarak onun aracılığıyla yaşamayı planladım. Kendi yolum taşa dikildi, çeliğe batırıldı ve dünyanın çekirdeğine zincirlendi. Hareket ettirilemez. değişmez. inkar edilemez. Ama Orionlar için bunun böyle olmaması gibi en ufak bir ihtimal bile vardı.

“Onun için her zaman en olası sonuç buydu. Akademiden bir yıl önce ayrıldı ve başka bir şey bulamadı,” diye mantık yürüttüm. "Ve bir şey istediğinde Stella Teyzenin nasıl biri olduğunu biliyorsun." Akrabamız olmamasına rağmen annesine hep teyzem derdim ve o da benim aileme aynısını yaptı.

Lance öfkeyle homurdandı ve başını ellerinin arasına alırken ateşin yanındaki bir sandalyeye çöktü. "Biliyorum," diye tükürdü. “Ama bir an için kendimi bir şeye sahip olabileceğimize inandırdım... başka bir şey. Bir kereliğine bize ait bir şey.”

“*Sen*hala olabilir," diye işaret ettim.

Lance başını salladı ama pek hevesli görünmüyordu. Clara, gerçekten sevdiği tek aile üyesiydi ve onu kendinden kurtarmak için her şeyi yapacağını biliyordum.

"Bu gece ailenle bir şeyler çeviriyor," diye mırıldandı. "Ne olduğunu bilmiyorum ama iyi olmadığını biliyorum."

"O zaman öğrenelim," dedim heyecanla.

Lance bana baktı, gözleri bir umut kıvılcımıyla parlıyordu. "Gerçekten mi?" "Neden olmasın?" Gülümseyerek cevap verdim. "Şu anda nerede olduğunu biliyor musun?"

"Bu gece kasabada kalması gerekiyordu. Hâlâ otelde olup olmadığını öğrenebilirim.” "Yap. Henüz gitmediyse oraya gider ve gittiğinde onu takip ederiz.” Lance'in yüzü düştü. Kulağa harika geliyor. Ama Clara benim gibi bir Vampir; peşinden gizlice gitmeye çalışırsak, bir mil öteden geldiğimizi duyacaktır. Ve eğer fark edilmekten kaçınacak kadar ilerlemesine izin verirsek, onu büyük ihtimalle kaybederiz."

"Pfft," dedim umursamazca, sırıtarak göğsümü şişirerek. "Kiminle konuştuğunu sanıyorsun Lance? Ben kahrolası bir Ejderhayım. Onu gökten sessizce takip edebilirim ve bu gece kalın bir bulut örtüsü var; cehennemde beni fark etme ümidi olmayacak.

"Sen havadan gözetlemeye devam ederken ben ne yapacağım?" Lance sinirli bir şekilde sordu.

Lance'in annesine karşı gelmesine yardım ederken babama karşı kendi küçük isyanımı yapabileceğimi fark ettiğimde sırıtışım genişledi.

"Hiç bir Ejderhaya bindin mi?" diye sordum kaşlarımı cesaretle kaldırarak.

"Ama..." Lance, ileri sürmek üzere olduğu itirazlara karşı dilini ısırdı.

Evet, Dragon's Gild'in kurallarına aykırıydı: Tarikatımın üyeleri tarafından yüzlerce yıl önce ortaya konan kadim bir kurallar dizisi. Ejderhalar asil yaratıklardı, asla yolcu taşımaya veya mal taşımaya alçalmadılar. Ama Gild kuralları kanun değildi. Gelenekleri görmezden gelmemi kimse engelleyemezdi. Deneyecek tek kişi babam olurdu. Ve bırakın Lance'i gezintiye çıkarsam yapacaklarını bir yana, bunu yapmayı teklif ettiğimi bilse bile muhtemelen beni döverdi. Ama umursamadım. Onun kurallarına göre yaşamaktan ve gündemini takip etmekten bıktım. Güçlerim uyanmıştı ve nasıl bir adam olacağımı seçmek istiyordum ve babamın çizdiği yolu körü körüne takip etmek istemiyordum. Yani evet, belki biraz çocukça bir isyan hareketiydi ama umurumda değildi. Onun kurallarına göre çok uzun süre yaşamıştım.

Aer Kulesi'nin çatısına çıkan merdivenlere yönelirken, "Hadi," diye ısrar ettim sırıtarak. Lance'in ikinci kez söylemesine gerek yoktu ve biz merdivenleri çıkarken bana katıldı. Clara'nın otelini arayıp henüz dışarı çıkmadığını kontrol etti ve hala orada olduğunu onaylarken adrenalin uzuvlarımdan sızdı.

Bunu gerçekten yapıyorduk. Ve çok iyi hissettirdi.

Çatıya çıkarken rüzgar etrafımızda esiyordu ve ruhumun uçmayı ve ateş püskürtmeyi özleyen kısmını okşamak için uzanıp elimi uzatırken gömleğimi başımın üzerine çektim. Sonra botlarımı çıkardım ve kot pantolonumun düğmelerini çözdüm.

"Kıyafetlerimi yanında getir," dedim onları Lance'in kollarına atarken. "Aksi takdirde, dönmeden önce geri vites değiştirmem gerekirse, çıplak kıçıma bakmak zorunda kalacaksın."

"Bunu istemezdim," yüzünü buruşturarak onayladı ve ben de gözlerimi devirdim. "Ve tırmanırken kanatlarıma dokunmamaya çalış," diye ekledim. "Kırılganlar mı?" şaşkınlıkla sordu.

"HAYIR. Gıdıklanıyorlar," diye itiraf ettim.

Lance bir kahkaha attı ve içimdeki Ejderhayı çağırırken boxerımı düşürdüm.

Görüşüm bir anlığına karardı, ardından dönüşüm gerçekleşmeye başladığında yoğun bir şekilde keskinleşti ve bana karanlıkta Fae formumda görebildiğimden çok daha iyi görme yeteneği verildi.

Öne düştüm ama ellerim çatının soğuk taşına çarpamadan pençelerim parmaklarımdan fırladı.

ve etimin her santiminde altın pullar canlandı.

Dört kattan fazla büyüdüğümde ve devasa, altın kanatlarım sırtımdan ayrıldığında, bir hayvan kükremesi yapma dürtüme karşı savaştım.

Lance benden uzaklaşmak zorunda kaldı ve doğamın canavarca tarafı, çok yakın olduğu için ona saldırmak isteyerek irademe karşı pençe attığında başım döndü. Onu ısırma arzuma karşı savaşırken dudaklarımdan bir hırıltı çıktı ve burun deliklerimden bir tutam duman çıktı. Bu formda benden bir ısırık ölümcül olurdu.

Dünya normalde anlayamadığım kokular ve renklerle canlanırken Ejderha formuma alışmak için birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım.

Tam kontrole sahip olduğumdan emin olduktan sonra başımı eğdim ve Lance'in binmesi için çömelirken kanadımı indirdim.

"Bu delilik," diye soludu ama bir adım daha yaklaşırken sesindeki gizli heyecanı duyabiliyordum.

Haklıydı. Bu çılgıncaydı. Dragon's Gild kuralları gerçek yasalar olmayabilirdi ama şimdiye kadar tanıştığım hiçbir Dragon'un onlara karşı gelmediğinden emindim. Onlar kutsaldı. sorgusuz sualsiz Kutsal. Ve temel kuralı çiğnemek üzereydim.

Lance uzandı, elini yan tarafımdaki altın pullara bastırırken bir an tereddüt etti ve fikrimi değiştirmek isteyip istemediğimi görmek için bana baktı.

Geri çekilmeyince, sırtım boyunca uzanan dikenlerden birini kavramak için uzandı.

Aniden kanadımı çektim ve Lance kıçının üzerine düşmeden önce benden sıçrarken küfretti. Fae formumda olsaydım, kahkahalarla kendime işerdim, bir Ejderha olarak, eğlencemi ancak neredeyse kahkaha gibi gelen bir dizi homurdanmayla serbest bırakabiliyordum. Lance yine de açıkça anladı ve ben numarayı tekrarlayamadan Vampir hızını sırtıma atlamak için kullanırken bana küfretti.

Dizleri beni sıkıca sıktı ve ben havalanmaya hazırlanırken rüzgarı sınayarak kanatlarımı esnetirken boynumu çevreleyen dikenleri kavradığını hissettim. Lance'in sırtımdaki ağırlığı her zamanki hareketlerimde biraz fark yaratırdı ama buna uyum sağlamanın çok zor olacağından şüpheliydim.

Ben tereddüt ederken Lance, "Baş döndürücü midilli," diye dalga geçti.

Buna pişman olacaksın.

Ani bir hızla ileri atıldım, kanatlarımı sımsıkı kenetledim ve doğruca kuleden aşağı daldım. Lance'in tutuşu sıkılaştı ama yere doğru serbest düşerken kanatlarımı açmadım. Kanatlarımı çırpıp doğrulmadan hemen önce bir haykırış ağzından kaçtı, pençelerim çimlere sürtündü, sonra kanatlarımı sertçe çırptım ve tekrar bulutlara doğru fırladım.

Gökyüzünde hızla ilerlerken Lance bir kahkaha attı ve ben yardım edemedim ama tadını çıkardım.

uçuş da. Ağırlığı biraz garipti ama benim için gerçekten bir fark yaratmadı. Onu bu haliyle taşıyacak kadar güçlüydüm ve bir yabancıya neler yapabileceğimi göstermek iyi hissettirdi. Özellikle de babamı ne kadar kızdıracağını bildiğim için.

Akademi arazisinin dışındaki kasabaya varmak on dakikadan az sürdü. Tucana yaklaşık beş mil kuzeydeydi ve Clara'nın kaldığı otel kasabanın sınırındaydı. Oraya varır varmaz daire çizmeye başladım ve çok geçmeden, artan görüşüm onu otelden ayrılırken seçti.

Lance de onu gördü ve ben sessizce onun üzerinden süzülürken omzumun üzerinden dışarı doğru eğildiğini hissedebiliyordum.

Clara ormana giden bir patikaya girdi ve ben de yolun nereye çıktığını görmek için önünden geçtim. Bir tepenin üstünde eski bir ambar tek başına duruyordu, yol üzerindeki tek bina ve neredeyse kesin olarak Clara'nın varacağı yer.

Bizi ahırın hemen ötesindeki bir açıklığa inmek için indirirken kanatlarımı sıkıştırarak sertçe yattım. Çok vaktimiz yoktu, Clara pistte koşmak için Vampir yeteneklerini kullanıyordu ve artan hızıyla ahıra varması fazla zamanını almazdı. O gelmeden önce onu gözetleyecek bir pozisyonda olmamız gerekir, yoksa büyük olasılıkla geldiğimizi duyacaktır.

İki tonluk bir sürüngenin yapabileceği kadar sessizce yere indim ve ben tekrar Fae formuma girerken Lance arkamdan kaydı.

"Kahretsin, Darius, bu... Buna söyleyecek sözüm yok," diye itiraf etti.

"Biliyorum." Kıyafetlerimi bana fırlatırken sırıttım ve aceleyle omuz silktim. Sessizce ahıra doğru ilerledik ve Lance'in yolu göstermesine izin verdim, artık bu formda olduğum için onun Vampir duyuları benimkinden daha keskindi.

Ahırı çevreleyen ağaçlara ulaştık ve Lance, Clara görünmeden bir an önce beni durdurmak için elini uzattı.

"Bir dakika daha geçseydin senden vazgeçerdim." O sesin sesiyle kalbim duracak gibi oldu ve Lance kocaman açılmış gözlerle bana döndüğünde elim onun bileğini kavradı.

"Bunu hiçbir şey için kaçırmayacağımı biliyorsun," diye soludu Clara harap binaya yaklaşırken.

Babam gölgelerin arasından çıktı ve ben onların içine doğru irkildim. Clara'nın işi onunlaysa, o zaman ben ona yaklaşamazdım. Bunu bilmemi istemiyorsa, o zaman bilmemeliydim. Ama o zaman neden çekip gitmiyordum?

Clara ona yaklaşırken babam ona gülümsedi ve yakasının düğmelerini açmak için uzandı.

Clara ilerledi ve bulutlar aralandı, ay ışığının ikisinin üzerine düşmesine izin verdi ve dişleri uzadıkça dişlerinden parıldadı.

O ona yaklaşırken ağzım şaşkınlıkla açıldı ve o da başını yana eğerek boğazına erişmesine izin verdi.

Aklım döndü. Bu, her şeyde üstünlüğü korumanın önemi hakkında vaaz veren adamdı. Boynuna yaklaşan bir Vampir şöyle dursun, bir Siren fikrine bile kim karşı çıktı.

Clara ona doğru ilerlerken hiç tereddüt etmedi. Bir eliyle yanağını tutmak için uzandı, ağzı boğazına yaklaşırken parmak uçlarında yükseldi.

Dişleri etini delerken babamın elleri onun beline düştü ve babam ondan beslenirken dudaklarında beliren hafif gülümsemeyi kaçırmadım. Lance, benim kadar şok olduğu açık bir şekilde yanımda dikildi.

Neler oluyordu? Kızı olacak kadar gençti ve onu alt edip kanını talep edecek kadar güçlü değildi.

Clara sonunda geri çekildi ve babam, eğer böyle bir şey yapabilecekse, neredeyse sevecen bir tavırla parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi. Sonra boynundaki yarayı kırmızı şifa büyüsüyle iyileştirmek için uzandı.

"Daha iyi?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı Clara coşkuyla. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

"Ve senin ihtiyaçlarını karşılamaktan ne kadar zevk aldığımı biliyorsun," diye yanıtladı. "Annen bana teklifimiz hakkında bir karar verdiğini söyledi?"

Clara başını salladı ama yüzünde hayranlıkla karışık bir tedirginlik gördüm.

Babam ona doğru eğilirken sesi alçaldı ama ben sadece söylediği kelimeleri yakalamayı başardım. "O zaman belki bana bir iyilik yapmak istersin?"

"Elbette," diye soludu Clara.

Babam etrafına baktı ve onu ahıra çekerken Lance'le ben ağaçların arasına çekildik. Söyledikleri başka bir şeyi duyup duymadığını merak ederek Lance'e baktım ama hayal kırıklığı içinde başını salladı.

Kayaların birbirine sürtünen hafif sesi bana ulaştı ama ben Lance'e bunu duyup duymadığını sormadan önce ateş ederek benden uzaklaştı.

Arkasından koşarken içimden bir küfür savurdum ve temkinli bir şekilde ahıra yöneldim. Lance karanlıktan, "Gittiler," diye homurdandı ve içimdeki Ejderhayı ancak görüşümü keskinleştirecek kadar çektim.

Onu eski bir mahzene ya da belki bir tünele açılıyormuş gibi görünen taş bir kapının yanında gölgelerde dururken gördüm.

"Oraya mı gittiler?" diye sordum ona yaklaşarak.

"Evet. Ve babanın büyüsüyle mühürlendi. Bunu aşmamızın hiçbir yolu yok." Sözleri üzerine omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve çenem gıdıklandı. Babam Clara ile her ne planlıyorsa, gerçeği bu gece ortaya çıkaracakmışız gibi görünmüyordu. Ama soru kaldı.

Savunduğu her şeye karşı çıkıp karşılığında ona kanını sunacak kadar çaresizce ondan ne istiyordu? Bu mantıklı gelmiyordu. Ama Lance'in gözlerindeki bakış dikkate değer bir şeyse, bunu anlayana kadar araştırmayı bırakmayacağımızdan oldukça emindim.

mızrak avcısı

Bir şey kız kardeşimin ruhuna girmiş ve onu lekelemişti. Temsil ettiği her şey elinden alınmıştı ve bunun kökünde güç olduğundan şüpheleniyordum. Fae'nin iktidar için Hannible Lecter'a gitmesi alışılmadık bir durum değildi. Kanımıza, genlerimize işlemiş. Besin zincirinin tepesine tırmanmak, yırtmak, yırtmak, pençelemek ve savaşmak için tasarlandık. Türümüzün en az becerikli olanları bile kalplerinde bu derin arzuyu taşıyordu. Ve kız kardeşim, ahlakını terk etme noktasına kadar tamamen yenik düşmüştü. Kara büyü, birini güce bağımlı hale getirebilir. Bağımlı olacağından korktum ve o şimdi ona Solaria'daki en cezbedici güç kaynaklarından birini teklif ediyordu. Ama karşılığında ne için?

Bu işten paçayı sıyırmasına izin veremezdim. Ben onun kardeşiydim. Sabit kayası. Ve onun sahte nezaketinin tuzağına düşmesine izin vermeyecektim.*Amca*Lionel'ın cömertliği. Darius'un babası bir Vampire kan bağışlayarak hayırseverlik yapmıyordu. Aslında, Darius'un onun hakkında bana anlattıklarına göre, adam bir Fae arkadaşına güç vermek şöyle dursun, bir fareye kırıntı bile bağışlamaz.

Aer Tower'daki yatağımdan yuvarlandım ve dolabıma ilerlerken yerde uyuyan Darius'un üzerinden dikkatle geçtim. Rüzgâr, odamdaki büyük, dikey pencerenin kepenklerini sallıyor, bir yaz fırtınası sürgüleri kırmaya çalışıyordu.

Dolabın içini çekerek, tabanındaki bir blazer yığınının altına gizlenmiş tahta kutuyu çıkardım ve masamın üzerine koydum. Bir grup Pitball koleksiyoncu kartını ortaya çıkarmak için açtığımda kanımda güç vızıldadı. Onları duymazdan geldim, tabandaki gizli bölmenin kilidini açtım ve orada gizlenmiş dört oyulmuş kemiği çıkardım. Her birine bir Element sembolü kazınmıştı ve içlerindeki enerji beklentiyle çıtırdıyordu. Kendi hava ve su elementlerim damarlarım, organlarım arasında birbirlerinin etrafında örülmüş, büyü yapma vaadiyle canlanmıştır.

Kemikleri masamın çekmecesindeki bir sustalı bıçağın yanına cebime koydum ve sonra onu uyandırmak için Darius'u bacağına tekmeledim. Öfkeyle homurdandı ve o şaşı gözlerle dimdik otururken ben de sırıttım.

Darius Acrux'a hiçbir zaman acımadım ama onun adına sık sık sinirlenmiştim. Bu adam, ebeveynlerinden bu akademideki çoğu çocuğun toplamından daha fazla boku omuzlayabilirdi. Ve bunu düzenli olarak yaptı.

En azından babam kendini öldürtene kadar bana saygılı ve kibar davranmıştı. Kara büyü değişkendi. Sadece bir kez yanlış yaptıysanız, sizi tüketebilir. Ama altı yıl önce ölmeden önce, bana ahlaki pusulamı dayandırabileceğim sağlam bir temel vermişti. Dünya siyah beyaz değildi. Grilerden oluşan bir patchwork bile değildi. Gökkuşakları üzerine katmanlı gökkuşaklarıydı. Dünyanın en kibar Fae'si arkanı dönüp seni sırtından bıçaklayabilir. En zalimler ara sıra bir yabancıya yardım eli uzatırdı.

Bu yüzden kara büyü yapmak beni rahatsız etmiyordu. Tabii, sakladım. Yasa gereği bunun ciddi olduğunu biliyordum.

cezalandırılabilir suç Ama benim kanımda da vardı. Bu, babamın bana öğrettiği bir şeydi ve sonunda onun ölümüne yol açmış olsa da, o yanımı bırakmak istemiyordum. Bu, ailemin bağlarından asla tamamen kurtulamayacağım anlamına gelse bile.

Kaderimi belirlemeye çalışan annemdi; hatırlayabildiğim kadarıyla biz Orionlar, Acrux'larla kaynakları paylaşmamıza dayanan çelik gibi bir ilişki kurmuştuk.*Bizim* kaynaklar bizim karanlık yeteneklerimiz şeklinde geldi ve onlarınki Dragon Fire ve katıksız güç şeklinde geldi.

"Kız kardeşimin neyin peşinde olduğunu öğrenmem gerekiyor, Darius." Kollarımı kavuşturdum, çenem gergindi ve omuzlarım dikti. "Onu korumak için her şeyi yaparım. Bu bile." Cebimden kemikleri çıkardım ve onlara merakla ve ardından artan bir anlayışla baktı.

"Kara büyü?" diye sordu, gözlerinde bir yaramazlık parıltısı parlayarak.

Komplocu bir şekilde sırıttım, bunca zaman sonra bunu tekrar yapma ihtimali ruhumda güç çağrısı çınlıyordu.

Geçen yıl boyunca, kan büyüsü kullanmaktan kaçınmıştım. Bağımlılık yapıyordu ve düpedüz tehlikeliydi. Ve yakalanırsam Solarian Pitball Ligi'ne girme şansımı çöpe atmakla kalmaz, hapse atılırdım. En iyi ihtimalle, hayatı parmaklıklar ardına alırdım. En kötüsü, infaz. Yine de, Acrux'lar muhtemelen işler bu kadar ileri gitmeden bunu örtbas ederdi. Ama şimdiye kadar adımı lekeleme riskine değmemişti.

Ailemle ilgili dedikodular çoktan yayılmıştı ama Acrux'larla olan şaşmaz bağımız nedeniyle kimse bizi doğrudan suçlamaya cesaret edemedi. Artık kız kardeşimin başı belada olduğuna göre, cevapları bulmak için kan büyüsünün yardımına ihtiyacım vardı. Yasadışı veya değil.

Beklenti aynı zamanda düşünülemez olanı yapmak anlamına da geliyordu: Lanet olası tahtın Göksel Mirasçılarından biri olan Solaria'nın Ejderha Komutanı'nın oğlu Darius Acrux'tan başkasının onu benimle birlikte atmasını sağlamak. Lord Lionel Acrux ailemi korumuş, ismimizi birden fazla kez temize çıkarmış ve bize Göksel Konsey'in faydalarını sunmuş olabilir, ama kesinlikle gerekli olmadıkça kendisi de kara büyüye asla parmak izi bırakmaz. Altın çocuğunu suçlamak üzere olduğumu bilseydi, beni bizzat yetkililere teslim ederdi. Her şeyden çok umursadığı tek şey güçtü. Ve en büyük oğlunun tahta kıçına oturmasını sağlamak onun için sadece bir arzu değil, aynı zamanda bir gereklilikti.

Yavaşça başımı salladım ve Darius beni değerlendirdi. Bir anlık isteksizliğinin yerini her zaman birbirimize kenetlendiğimiz asiliğe bırakmasını izledim. Bu kadar iyi anlaşmamızda beni rahatsız eden tek şey, annemle babasının bizden tam olarak bunu istemesiydi. Ama inadına onun arkadaşlığından kaçmayacaktım. Ayrıca, ilişkimizin onlara karşı komplo kurmamıza ve benim de Darius'a gıpta ile bakılan sırları öğretmeme yol açacağından asla şüphelenmezlerdi.

ailemizin.

"O nasıl çalışır?" diye sordu Darius, sadece boxerıyla yatağından kalkarak. O sadece on beş yaşındaydı ve bu büyüklükte omuzları olmamalıydı. Takımda benim yerime geçmek istediğinde Koç'u ona yönlendirmeyi zihnime not ettim.

"Bunu burada yapamayız. Giyinmek." Banyoya doğru başımı salladım ve Darius en-suite banyoya gitmeden önce çantasından birkaç kıyafet çıkardı.

Saat sekizden biraz önceydi ve erken kalkmak benim için mucizeden başka bir şey değildi. Asla geç kalmadığım tek şey Pitball antrenmanıydı. Annem bana her zaman iç saatimin yavaş çalıştığını söylerdi, ama ben bunu umursadığım şeyleri göstermeye verdim. Ve eğer kız kardeşim keskin ve manipülatif pençelerinin pençesine düşecek olsaydı, onun kıçını kurtarmak için tam zamanında gelirdim.

On beş dakika sonra Darius'la ben odamdan çıkıp Aer Kulesi'nin kalabalık koridorlarına gidiyorduk.

"Dün harika bir oyundu, Orion!" öğrenciler bana “Takım Zodiac kuralları!”, “Gelmiş geçmiş en iyi oyun!”, “Bahse girerim yakında Lig'e katılacağını okuyacağız kardeşim!”

Zihnim cebimdeki kemiklere ve yanımda yürüyen, koca bir boktan boktan dünyayla tanıştırmak üzere olduğum Göksel Varise takılı kalırken onları çoğunlukla görmezden geldim ve başımla onaylayarak sertçe başımı salladım.

Clara'yı düşünmeliyim. Üstelik kendi aklı var. Bunu yapmak istemiyorsa hayır derdi. Şiddetli fırtınaya doğru yola çıktık ve kulenin tepesindeki dev türbinin iniltili, gümbür gümbür sesi kulaklarımda çınladı. Doğudaki uçurumun kenarına çıkan önümüzde uzanan uçsuz bucaksız ova, şiddetli yağmurlarla hırpalanıyordu. Hava, sağanak yağışı arazide kıvrımlı desenler halinde yönlendirirken türbülanslı rüzgarla kıvranıyor ve canlıydı. Etrafta pek fazla öğrenci yoktu ama birkaçı uçurumun üzerinde ayağa kalkıp sihirleriyle havaya rehberlik ederken, çığlıkları ve tezahüratları haykıran fırtınaya katıldı.

Büyüyü tenimin sınırından ittim ve en güçlü Elementim olan hava, bizi bir sükunet cebine hapsedene kadar şiddetli fırtınaya karşı geri itti. Darius tek kaşını kaldırarak çalışmama hayran kaldı ve ben onu aylardır ziyaret etmediğim gizli yerime doğru yönlendirirken uçurumun kenarını takip ederek uzun adımlarla ilerledik.

Uçurumun kıvrıldığı yerde, kireçli zeminde çok aşağıdaki kumsala kadar inen dik bir dizi basamak vardı. Dalgalar acımasızdı, uçurumları dövüyor ve çalkantılı okyanusta duran aşılmaz kayalara karşı patlıyordu. Bana göre kaos, sakinlikten daha güzeldi. Denizin muhteşem gücü, kimsenin yararlanamayacağı bir şeydi. Fae veya başka türlü.

Basamakların dibine ulaştık ve patika daraldıkça uçurum duvarına tutunarak Darius'u sahil boyunca yönlendirdim. Havanın basıncını arttırdım, çevredeki güvenlik balonunu zorladım.

biz ve bütün dalgalar onun üzerinden yuvarlanarak bizi kavradılar, ancak onlar geri çekilirken bizi yanlarına alamadılar.

"On beş yaşındaki erkek çocukları tenha yerlere sık sık götürür müsünüz?" Darius şaka yaptı ve ben de güldüm.

"Yalnızca ateşli olanlar."

"Şanslıyım," diye alay etti.

Altımızdaki ıslak kayalar aşırı derecede kayganlaştı ve Darius hızla avucundan ateş fırlattı ve biz yol boyunca ilerlemeye devam ederken bu şiddetin yoğunluğu yolu kuruttu. Henüz yeni uyandırdığı bir güç üzerinde aptalca bir kontrole sahipti. Ama bu, her yerde Göksel ailelerdi. Güçlü ve akıllı. Ölümcül bir kombinasyon.

Çok geçmeden, yıllardır kattığım illüzyon büyüsü katmanlarının gizlediği bir mağaranın bulunduğu noktaya ulaştık. Yapıcısı olarak varlığını hissedebilen tek kişi bendim ve ona yaklaştıkça irademi sınırlarını zorladım ve mağara ortaya çıktı.

"Lanet olsun," diye nefes verdi Darius, uçurumun duvarları önünde sıyrılıp gerçek ortaya çıkarken.

Engebeli zeminin güçlü fırtınadan kuru kalacak kadar yükseldiği mağaranın derinliklerine yöneldik. Havayı bizden uzağa ittim ve şiddetli rüzgarın bizi bulmasını engellemek için onu mağaranın sınırına yasladım.

Darius elindeki alevin daha da parlaklaşmasına izin verdi ve onu mağara zemininin üzerinde tembelce havada asılı kalması için yönlendirdi. Üstümüzdeki bir sarkıttan yankılanan bir damla damla su damlarken bir kayanın üzerine düştüm. Darius ateşin yanında diz çöktü ve cebimden kemiklerle sustalı bıçağı çıkardım.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordum, onu gözlerime kilitleyerek.

"Benden şüphe etme, Lance. Ben varım. Her şey hazır. Şimdi başlayalım.” Harekete geçmemi beklerken ellerini dizlerine koydu.

Dört kemiği önümde bir çizgi haline getirmeden önce gücümü cildimin yüzeyine çekerek yavaş bir nefes aldım. Her biri, Elementlerden birine sahip olan güçlü bir Fae'dendi. Ateş, su, hava ve toprak. Güçleri, vücutlarının kalıntılarında hâlâ dalgalanıyordu. Ve bu güç daha önce hiç olmadığı kadar kullanılabilirdi.*durmadan*Zodiac Academy'de ders verdi.

Sustalı bıçağı çevirdim ve elimi çevirdim. Darius sol bileğimdeki entrikalı havayı temsil eden üçgen dövmeye baktı.

Bıçağı üçgenin ucundan avucumun ortasına doğru gezdirdim. Kan sızdı ve geri adım atmak üzere olup olmadığını kontrol etmek için Darius'a baktım. Ama yüzünü buruşturmadı ya da irkilmedi, bana ona her konuda neden güvenebileceğimi hatırlatan sabırlı bir ilgiyle izledi.

Kan kemiklere damlarken, elimi yumruk yapıp her birine biraz daha sıktım.

Bir nefes enseme değdi, fısıldayan bir ses kulağıma yaklaştıkça benden kaçtı. Kesiğimden kemiklere akan kana sihrime rehberlik ederek bunun en iyi kısmını bekledim.

Sonra oldu.

Güç, canlı bir şey gibi göğsümde yeşerdi ve baştan çıkarıcı bir şekilde kalbimin etrafında dönerken derin derin iç çektim. Dopamin vücudumu doldurup üzerime kalın bir sakinlik bulutu bırakırken yavaş bir nefes verdim. Sadece kara büyü böyle hissettiriyordu, Elemental güç bu baş döndürücü koşuşturmayı sağlamıyordu.

Gözlerimi açtım ve kemiklere uzanıp onları elime aldım. Konuştuğum zaman sesim boğuk ve derindi. "Kız kardeşimin Acruxes'tan ne kazandığını göster bana."

Hislerime karşı gelen bir görüntü, nazik, sonra biraz daha sert, ben onu çağırırken. İlk başta yıldızlardan oluşan sonsuz bir gökyüzünden başka bir şey yoktu, yüzbinlerce ışık damlacığının böldüğü karanlık.

"Ne görüyorsun?" Darius'un sesi aynı anda hem yakın hem de uzaktı.

Çevremde ışık yandı. Bir ateş topu uçsuz bucaksız gökyüzünü yarıp geçti ve görüş alanımda şiddetli bir yol çizdi. Beyaz bir hayalet, görüş alanımdan çıkarken retinalarımda damgalı kaldı ve görüntü soldu.

Bir kadın sesi havamı gıdıkladı. "Kemikleri at ve sor." "Kız kardeşimin

başı belada mı?" Ne yapacağımı bilerek yüksek sesle sordum.

Gücün hücumu beni bir uyuşturucu gibi tutarken gözlerimi yarıya kadar açarak onları elimden fırlattım. Kemikler düştü, ikisi Elemental sembolleri mağara çatısına bakacak şekilde, diğer ikisi aşağı bakacak şekilde düştü.

"Bu ne anlama gelir?" diye sordu.

“Kaderinin kararsız olduğu anlamına geliyor. Cevap hem evet hem hayır." Güç yeniden göğsümde güm güm atarken, sakinleştirici bir nefes aldım, bu şimdiye kadar tanıdığım en bağımlılık yaratan duyguydu. Korkularımı bastırdı ve yerlerine coşku yerleştirdi.

"Başka bir şey göremiyorum. Ama kemiklere ne kadar çok güç sunarsak, bize o kadar çok şey gösterecekler." Sustalı bıçağı kaldırdım ve tepkisini bekledim.

"Kanımı istiyorsun," dedi Darius, hızla üstüne basarak.

"Senden hiçbir şey istemeyeceğim Darius," dedim kararlı bir şekilde, gücün cazibesi onu alıp götürmeden önce o asil parçama tutunarak.

Tek kelime etmeden kendi avucuna yaptığım kesiği taklit ederek bıçağı elimden aldı. Elini kemiklere doğru hareket ettirirken, ifadesinden bir anlık bir belirsizlik geçti. Bunu yaparsa ailesine gerçekten ihanet etmiş olur. Eğer birisi onun kara büyü yaptığını keşfederse, taht üzerindeki iddiasını kaybedebilirdi.

Uzanıp elimi yumruğuna doladım ve kan akmadan onu kapattım. Bekle, diye fısıldadım ama elimi elinden itti ve kanı kemiklerin üzerine sıktı. O

Güç onu işgal ederken havayı içine çektim ve onun hücumu beni de besleyerek korkularımı yeniden yerle bir etti.

Ağzı bir köşeden kıvrılmış, omuzları düşmüş ve göz kapakları sarkıktı. Ailemin bana kan büyüsünü nasıl yapacağımı ilk kez gösterdiği zamanı hatırladım. Yaşına birkaç ay kalmıştım, annem payını almıştı, babam bana kemikleri vermişti. Şu anda hissettiği şey hayatının en büyük zirvesiydi ve bu da onu Solaria'daki en tehlikeli güç haline getiriyordu.

Darius daha fazlası için arzusunu kontrol edemezse, hızla dönerdi. Benimkinden daha güçlü beyinler kan büyüsünün çağrısına kapılmıştı, kendilerini o kadar derinden yaralıyorlardı ki, kendilerini iyileştirecek kadar bilinçleri geri gelmeden önce atardamarlarını kesip kan akıyorlardı. Ve eğer kana susamışlığa direnecek kadar güçlüyseler, o zaman gölgeler onları cezbeder ve asla bırakmazlardı. Bu, en ölümcül kara büyülerden biriydi. Ve bu düşünce içimde yükselirken, sustalı bıçağı Darius'tan alıp tekrar cebime koydum.

"Burada." Kemiklerden ikisini kaldırıp avucunun içine bastırdım ve parmaklarını sıkıca çevrelerinde kıvırdım.

Diğer ikisini aldım ve görüntü aynı anda üzerimize çökerken ikimiz de sarsıldık. Karanlık beni yuttu, kalın ve aşılmaz. Uğultulu bir ses kulaklarımda çınladı ve etrafımdaki dünya is ve külden yapılmış gibi göründü. İçinde duruyormuş gibi göründüğüm gölgeli alem bükülüyor gibiydi ve ben de onunla birlikte hareket ettim, ta ki ben tamamen karanlıkta kalmayana, sadece Ejderha Ateşi olabilecek çok parlak ve çok koyu kırmızı bir alevin önünde durana kadar tüm görüntü bozuldu.

Kalbinde düşen bir yıldız gümüş, mor, mavi ve menekşe parıltılarıyla parıldadı ve parıldadı. Ateşin yoğunluğu altında toza dönüştü ve görüş değiştikçe, alevlerin kaynağı olarak muazzam bir yeşil Ejderha ortaya çıktı. Darius'un tepkisini görmekten çok hissettim. Bu onun babasıydı. Ama bir Dragon Shifter'ın yıldız tozu yaratmasında garip bir şey yoktu...

Bir fısıltı üzerimizden geçti ve kemiklerime işledi. "Ölüm Yaklaşıyor."

Aniden ateş kana döndü, dünya kıpkırmızı oldu ve en sevdiğim tadın bakırımsı kokusu duyularıma çarptı. Dişlerim karıncalandı ve içme dürtüsü beni içten içe kemirdi. Bitkindim, umutsuzdum, kaybolmuştum. Sonra karanlık üzerime bir gök gürültüsü gibi çarptı.

Sırtüstü uzanmış, beni sallarken Darius'a bakıyordum. Başının üzerinde gümüşi mineral kalıntılarıyla kaplı keskin sarkıtlar parlıyordu.

"Lance," diye homurdandı ve ben onu geri ittim, kalbim ağır ve yalpalıyordu. Ağzım aşağı indiği için aşırı derecede kurumuştu ve kesiden avucum acıyordu.

"Bunu gördün mü?" talep ettim.

Başını salladı, çenesi gergindi. "Ve bir ses duydum... ölüm geliyor."

"Bu kız kardeşimden daha büyük," dedim, gözlerini bana dikerken omzunu tutarak. "Bizim

aileler bir şeyler planlıyor Darius. Korkunç bir şey."

Darius Acrux

Diğer Mirasçılar ve ben Zodiac Academy'de kampüste bir hafta geçirecek olmamıza rağmen, babam Uyanışımızı kutlamak için malikanemizde bir ziyafet vermeye karar vermişti.

Bizi alması için gönderilen şoförlü limuzinin arkasına oturdum ve Seth yanında Max'le birlikte sunrooftan ulumaya başlayınca ben de gülümsedim.

Lance köşedeydi, gözleri pencereden dışarıdaki manzaraya kilitlenmişti ve kan büyüsünden öğrendiklerimizi düşünüyordu.

Baş parmağımla bileğimdeki kesiğin olduğu yeri ovuşturdum. Lance onu benim için iyileştirmişti ama onu açıp kendimi yeniden karanlığa teslim etmek için garip bir dürtü hissettim. Lance beni bu konuda uyarmıştı; Şimdi bir tadım olduğuna göre, beni tekrar kendine çekmeye çalışacaktı. Buna direnmek için irade ve akıl gücüne ihtiyacım vardı. Şans eseri, bir Aslan olarak ben de eksik değildim.

İkimiz de ailelerimizin planladığı şey hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsak bu gece ziyafete gelmenin iyi bir fikir olduğu konusunda hemfikirdik, bu yüzden aklımızda gizli bir niyetle katılıyorduk. İkimiz de babamın davetini reddetmeye cesaret edemezdik. Ama buraya babamın planlarını baltalamak amacıyla gelmenin iyi hissettirdiği gerçeğini inkar edemezdim. İyi *Ve*tamamen dürüst olmam gerekirse biraz korkutucu. Beni durduracağından değil.

Malikanenin dışına çıktık ve diğer Mirasçılar arabadan dışarı çıktı. Takip etmek için bir hamle yaparken Lance'le göz göze geldim ve bana kararlı bir gülümseme sundu.

"Herkesin dikkati dağıldığında, babamın çalışma odasına girmeye çalışırız," diye mırıldandım, bu öğleden sonra yaptığımız belirsiz planı onaylayarak.

Lance kuru bir sesle, "Hain planları için bir kağıt izi bırakmış olduğunu umalım," diye yanıtladı.

"Eh, her zaman titiz olmuştur ve hiçbir şeyin ayrıntılarını şansa bıraktığını hiç görmedim. Bu plan onun için önemliyse, en ince noktalarını yazmış olmalı," diye onu temin ettim.

Ayrıca, Lionel Acrux var olan en güçlü dört Fae'den biriydi, kimsenin bu tür bilgileri bulmasından korkması için hiçbir nedeni yoktu - bırakın çalışma odasını, evine asla giremezlerdi. Tabii ki, itaatkar oğlunun ona karşı çıkacağından asla şüphelenmezdi, bu yüzden onu benden korumayı düşünmezdi. Üzerimdeki kontrolünün o kadar sıkı ve eksiksiz olduğuna inanıyordu ki, ona karşı hareket etmeye asla cesaret edemezdim. Yakın zamana kadar ben de öyleydim. Ama bir Ejderhanın kararlılığına sahiptim ve türümün yapması gerektiği gibi tek başıma durmaya istekli olacağım zamana hızla yaklaşıyordum.

Limuzinden inen diğer arkadaşlarımı takip ettik ve girişe yöneldik. Evimiz muhtemelen küçük bir orduyu barındıracak kadar büyüktü. Devasa, gotik bina önümüzde uzanıyordu, çatılarda gökyüzünde taş ejderhalar siluet oluşturuyordu.

Ön kapı, yetişkin bir Ejderhayı içeri alacak kadar büyüktü, ama biz nadiren açmaya zahmet ederdik. Altından bir ejderha başı şeklinde bir tokmağı olan başka bir küçük kapı vardı. Biz yaklaşırken bir hizmetçi kapıyı sonuna kadar çekti ve ben de diğer Mirasçıları içeriye kadar takip ettim.

Sağ tarafımızdaki kemerli kapı aralığından hareketli küçük konuşmalar ve yumuşak bir müzik geldi ve o tarafa yöneldik.

Malikanenin bu kısmı gerçekten sadece misafirimiz olduğunda kullanılıyordu. Ailemin devlet etkinlikleri düzenlediği bir balo salonumuz ve elli kişiyi ağırlayacak kadar büyük bir masanın bulunduğu devasa bir yemek salonumuz vardı. Bu akşamki ziyafete katılacağımız yer orasıydı.

Babamın hizmetkarlarından biri bizim için paltolarımızı aldı ve kapıdan içeri girdik. Etkileyici çiçeklerden oluşan olağan çağlayan, annemin sihriyle mevcut her yüzeyi süslemek için hayata geçirilmişti ve annem, kendime ait olduğunu iddia ettiğim iki Elementin onuruna kırmızı ve mavi çiçeklerin bir karışımını seçmişti.

Yemek salonuna girdiğimizde gözler bize çevrildi ve herkes bana ve diğer Mirasçılara kibarca alkışlarken Lance kenara çekildi.

Arkadaşlarımdan ayrılmadan önce benden beklendiğini bildiğim şekilde gülümsedim ve hepimiz ailelerimizle masanın etrafında yerlerimizi almaya yöneldik.

"Darius, hayatım, akademide kaldığın süre nasıl geçti?" Lance'in annesi Stella Teyze ben onun karşısına oturduğumda fışkırdı. Ufak tefek bir kadındı ama gece yarısı gözlerinde herkesi ona karşı çıkmaya cesaret eden bir yoğunluk vardı. Tüm ailesinin elinde tuttuğu imzası olan koyu kahverengi saçları kısa kesilmiş ve köşeli yüz hatlarına ciddi bir görünüm kazandırmıştı.

Clara solunda oturuyordu, doğal olarak masanın başındaki yeri kendine alan babamdan sadece iki koltuk ötede. Bakışlarının ona doğru kaydığını fark ettim ama o fark etme belirtisi göstermiyordu.

"Pekala, teşekkür ederim," diye yanıtladım resmi bir tavırla. "Lance bana yerle ilgili her türlü sırrı gösteriyor."

Lance, annesinin yanına çökerken, bilmiş bir gülümsemeyle gözlerime takıldı. İki yanımdaki koltuklar boştu ve kardeşimi ararken biraz kaşlarımı çattım. "Peki gücünüzün yettiği birçok zorluğa göğüs germek zorunda kaldınız mı?" diye sordu babam, bana hitap ederken sesi herkesin dikkatini çekmesini istiyordu.

"Henüz değil," dedim. "Şimdiye kadar karşılaştığım herkes, Göksel Mirasçılar ile tanışma olasılığından heyecan duydu ve hiçbiri benden gücümü kanıtlamamı isteme gereği duymadı."

Babam umursamaz bir tavırla, "Demek kolay bir yolculuk yapıyorsun," diye homurdandı. "Bu pozisyonda tembelleşeceğinden hep korkmuşumdur. Cesaretinize meydan okuyacak kimse olmadan kendinize aşırı güvenmeniz işinize yaramaz."

Vermek istediğim cevaba karşı dilimi ısırdım ve neyse ki Xavier'in gelişiyle cevap vermekten kurtuldum.

"Darius!" Sanki günler yerine aylar önce gitmişim gibi heyecanla haykırdı. Omzuma vurdu ve beni babamdan ayıran koltuğa çökerken bana geniş bir gülümseme sundu ve ben de karşılık olarak sırıttım. Solumdaki iki sandalye bariz bir şekilde boştu.

Babam, birbirimize gösterdiğimiz sevgiye alayla bakma zahmetine girmedi ve ben de bu gecenin nereye doğru gittiğini görünce derin bir iç çektim. Hediyelerimin Uyanması onuruna yapılan bu sözde kutlama daha çok bir sınavdı ve kapıdan girdiğim anlarda zaten başarısız oluyordum.

"Akademi nasıl?" diye sordu Xavier, Peder'in ruh halinin uyarı işaretlerini görmezden gelerek.

"Güzel," diye yanıtladım ayrıntıya girmeden ve etrafımdaki konuşma durdu.

Clara, akşamlarını babamın boynunu emerek geçirmediğini gösteren sıcak bir gülümsemeyle, "Lance bana, resmi olarak kaydolduktan sonra okulun Pitball takımına girmen gerektiğini düşündüğünü söyledi," dedi.

"Elbette gelecek," dedi babam ben cevap veremeden. "Takım sporları, gençliğiniz sırasında karakter oluşturmanın harika bir yoludur. Akranlarınızdan destek toplamanın yanı sıra değer taşır. Mezun olduktan sonra gerçek dünya için faydalı olan her şey."

"Pitball, arkadaşlarınızı etkilemenin ve takım çalışması hakkında bilgi edinmenin yararlı bir yolundan daha fazlasıdır," diye mırıldandı Lance, masanın dikkatini ona çekerek. "Bazı insanlar Solarian Ligi'nde oynayarak geçimini sağlıyor."

Stella Teyze, bu bir şakaymış gibi yüksek sesle güldü ve çevremizdeki herkes katıldı. Lance'e destek ifadesini sunarken çenesi sinirden gıdıklandı.

Yanımdaki boş koltuklar kulağıma sorular fısıldadı ve sonunda onların talebine boyun eğdim.

"Kimi bekliyoruz?" diye sordum, dikkatimi açık pembe rujlu güzel bir önemsiz şey gibi babamın solunda oturan anneme çevirerek.

"Sana bir sürprizimiz var," diye itiraf etti küçük bir gülümsemeyle.

Belirsizliğine kaşlarımı çattım, önemli aile üyeleri ve Meclis Üyelerinden oluşan olağan sıralamada kimin eksik olduğunu görmek için etrafa baktım ama henüz kimlerin geldiğini belli eden birini göremedim.

Ben konuya basamadan kapılar tekrar açıldı ve babamın kuzeni Oscar'ın eşlik ettiği bir kız içeri girdi. Omuzlarının etrafındaki vahşi ve evcilleşmemiş kocaman kumral saçlarının arkasından tanıdık gelip gelmediğini anlayamıyordum.

Ailemiz genişti ve her zaman amcalar, kuzenler ve diğer çeşitli uzak akrabalar vardı.

Babamın bazı işleri için gelip gidiyorduk ama Oscar'ı nadiren görüyorduk. Ailesi Solaria'nın en kuzeyinde yaşıyordu ve çok sıkıcı olsalar bile çok önemli olan buz mavnalarını işletiyorlardı.

"Oscar'ın kızı Mildred'i hatırlıyor musun?" diye sordu annem yavaşça, dikkatimi geç gelenlerden uzaklaştırarak.

İsim bana belli belirsiz tanıdık geliyordu ama onunla tanıştığıma dair gerçek bir anım olduğunu söyleyemezdim. Küçük bir çocukken, Oscar'ın ailesini ziyaret etmek için bir geziye çıkmıştık ve kızlarıyla oynadığıma dair bulanık bir anım vardı ama aklımda onlar hakkında hiçbir şey söyleyemedim.

"Pek sayılmaz," diye itiraf ettim, gelir gelmez dikkatimi ilk yemeğe verdim.

Bir dilim ekmek koparıp önüme konan zengin yeşil çorbaya batırdım. Oscar ve kızı yanımdaki koltukları doldurdular ve başımı kaldırıp kibarca gülümseyerek selamladım.

Gözlerim solumdaki kızın yüzüne iliştiğinde ağzıma ekmek parçası takıldı. Alt dişleri üst dişlerinden çok daha fazla çıkıntı yaparak genişçe gülümsedi. Cildi lekeli ve kırmızıydı ve çamurlu kahverengi gözleri birbiriyle aynı boyutta değildi. Yüzüne bakmak beni neredeyse şok ederek boğularak ölecekti.

Hemen çirkin kızdan bakışlarımı kaçırdım ve rahatsız edici ekmek topaklarını temizlemek için bir bardak şarap aldım.

Sonunda kendime geldiğimde, babamın bana ters ters baktığını gördüm. Gözlerindeki sert bakış beni şaşırttı; sanki beni bir şey hakkında uyarıyor gibiydi ama yaptığım tek şey bir parça ekmek ve çirkin bir kız için kendimi yarı yarıya öldürmekti.

"Bunu çifte bir kutlama yapmamız gerektiğini düşündük," dedi babam, dışarıdan birine sıcak görünebilecek bir şekilde gülümseyerek, ama ben hesaplı olduğunu biliyordum. Bir planı bir araya geliyordu ve kuzeninin ve onun kendi içinde yetiştirilmiş yavrusunun bunda bir rolü olduğu hissine kapıldım.

"Neden? Başka neler oluyor?" diye sordu Xavier, masada başlayan gizli gizli akıntıyı anlayamayarak.

Babamın onu vurmasını beklediğim susturucu bakış yerine, onun yerine bir gülümseme sunuldu.

“Mildred kısa süre önce Tarikatına girdi; o resmen soyunun geri kalanı gibi bir Ejderha. "Tebrikler," diye mırıldandım, kendimi onun yüzüne ikinci kez bakmaya maruz bırakmadım.

Ortaya çıkan uzak bir akrabalık Düzeninin neden bu kadar takdir edildiğini merak ettim. Bu, Göksel Konsey'in dört Varisinin Uyanışını kutlamak için bir yemekti. Seth, Max, Caleb ve ben krallığımızın gelecekteki hükümdarlarıydık, peki bu trol suratlı kız neden buradaydı?

"Kaç yaşındasın?" Xavier ondan istedi.

Ejderha formunun kendini göstermesi için çaresiz olduğu bir sır değildi. On üç yaşındaydı ve

Henüz ortaya çıkmamış olması biraz sinirimi bozmuştu ama ince vücuduna baktığımda onun başına gelmeme ihtimalinin olup olmadığını merak ettim. Bu fikirle midem kasıldı ve bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım. Ejderha erkekleri, Fae formlarında bile tanklar gibi inşa edilme eğilimindeydiler ama bu her zaman böyle değildi; belki de sadece geç olgunlaşan biriydi.

Masaya göz gezdirdim, aramızdaki her erkek Ejderi sadece boyutlarına göre kolayca seçip şiddetle inkar edercesine dilimi ısırdım. Xavier sonunda bir Ejderha olarak ortaya çıkmasaydı, babamın bu konuda ne yapacağını düşünmekten nefret ediyordum. Onun zihninde, diğer tüm Düzenler daha önemsizdi. Soyumuz olabildiğince saftı, her iki tarafta da Ejderhalar vardı ama her zaman resesif genler vardı, karışımda tuhaf Harpy veya Cyclops vardı ve Yoldaşlıkları ortaya çıkana kadar herhangi birinin nasıl bir şekil alacağından asla tam olarak emin olamazdınız. Tüm kalbimle, Xavier'in bir Ejderhadan başka bir şey olarak yaşamaya mahkum olmadığını umdum.

"On beş yaşındayım," dedi Mildred, sesi bir erkek sesiyle karıştırılabilecek kadar alçaktı. “Çoğu şeyde geç olgunlaşan biriyim. Ben de adetlerime daha yeni başladım.”

Ağzımdaki şarabı burnumdan çektim ve neredeyse karşımdaki Stella ve Clara'nın üzerine tükürdüm. Lance eğlendiğini gizlemek için ağzını kapattı ve babam onu duymamış gibi boğazını temizledi.

Babam yüksek sesle, "Bu nesil dişi Ejderhalardan fena halde yoksun," dedi. "Uzun bir süreden bir kız bulmak çok hoş,*saf*Buradaki Mildred gibi bir çizgi.

Neden onun kanının saflığına işaret ettiğini merak ederek ona bir kaşımı kaldırdım. Benimle büyük büyükanne ve büyükbabaları vardı, o tarafta kanının ne kadar saf olduğunu zaten biliyordum ve anne tarafının da soylarının izini sürebilmesi şaşırtıcı değildi. Bizim türümüzün yaptığı buydu. Fae, gücü her biçimde korumaya ve devretmeye çalıştı ve güçlü Tarikatlar bunun büyük bir parçasıydı. Hiçbir Ejder, bir Sfenks veya Griffin'e aşık olacak kadar aptal olmadıkça ve soyunu bulandırmak için tüm ailelerinin öfkesini riske atmadıkça, bir Sphynx veya Griffin ile evlenemezdi. Yine de gözümün ucuyla Mildred'a baktığımda, onun içinde biraz Minotaur olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım çünkü yüzü ve geniş omuzları kesinlikle bir yarım boğa ile aynı niteliklere sahipti.

Caleb masanın aşağısından bakışımı yakaladı ve ona bakarken çorbasına kusuyormuş gibi yaptı. Gülmemek için kendimi zor tuttum ve eğlenerek dudağımı ısırdım.

Annem, "Mildred ile senin birbirini tanımanın iyi bir fikir olacağını düşündük, Darius," dedi ve ben de kaşlarımı hafifçe çatarak ona baktım.

"Neden?" diye sordum, bunun muhtemelen biraz kaba olduğunu biraz geç fark ederek.

"Şey, çünkü..." Annem durdu, destek için babama baktı ve ben hareketsiz kaldım, ağzımın yarısına kadar bir çorba kaşığı.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve gerçekten korkunç bir şey olmak üzereymiş gibi hissettim.

Özellikle babam da tereddüt ettiğinde. tereddüt etmedi. Durmadı ya da geri çekilmedi, sadece her şeyi biliyormuş ve yaptığı her şey kesinlikle doğruymuş gibi ileri atıldı. Yani cevap vermek için acele etmiyorsa, söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağımı gerçekten biliyor olmalı.

"Çünkü Mildred'in sana uygun olacağını düşünüyoruz," dedi babam sert, buyurgan ve manevra alanı bırakmayan bir sesle.

"Ne?" Nefes aldım, önerdiği şeyi kabul etmeyi reddederken kalbim hızla çarpıyordu.

“Sizin nesliniz, uygulanabilir maçlarda her zamankinden daha fazla eksik. Ailelerden birkaçı çocuk üretemedi, erkekler dişilerden çok daha fazla ve tabii ki Johnson'larla Medusa olayı yaşandı.

Önerdiğinden oldukça emin olduğum şeyi kabul etmeyi reddederek ona baktım. Ejder Tarikatı ailelerinin benim kuşağımda çok fazla dişi çocuk doğurmadığı gözümden kaçmamıştı ama bunu hiç düşünmemiştim. Bir eş arıyormuşum gibi değildi - şimdiye kadar sadece iki kızı öpmüştüm.

"Cidden bunu öneriyor olamazsın-" diye başladım ama sözümü kesti.

Babam yüksek sesle, "Mildred'ın soyu tartışılmaz," dedi, ses tonu daha fazla patlamaya karşı uyarıda bulunuyordu. "Onun ailesi-"

"Senin kuzenlerin. Babası senin kuzenin. o benim lanet olası*kuzen*diye kekeledim. “*Saniye* kuzen,” diye homurdandı babam. Gözleri yeşil, sürüngen yarıklarına dönüştü.

Onu itiyordum ve bunu biliyordum ama beni yanımdaki bu yürüyen köpek pisliğiyle evlendirirken burada öylece oturmamı nasıl beklerdi?

"Ben*on beş,”*dedim yüksek sesle. Odadaki diğer birçok kişinin dikkatini çekecek kadar yüksek sesle. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ama umursamadım. Babamdan çok şey aldım ama bu değil. Bunu yapmazdım. Sırf Ejderha kanı taşıyor diye beni bir canavarla evli sefalet dolu bir hayata zorlayamazdı.

Gözlerimi yakaladığında Lance'in dudakları aralandı ama bana yardım etmek için ne söyleyebileceği konusunda hiçbir fikri olmadığı belliydi. Anneme baktım. Güzel, kibirli, mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş Anne, tek ilgisi dış görünüştü. kesinlikle*o*Yakışıklı oğlunun bu zavallı yaratığa bağlı olduğunu görmek istemez miydi?

"Belki de sen evlenmeden önce başka bir seçenek ortaya çıkar," dedi yavaşça, babam istediğini yaparsa torunlarının annesi olabilecek trole bakarken dudakları tiksintiyle büzüldü.

Bu öneriye duyduğum hoşnutsuzluğu biraz paylaşacağını umarak Mildred'a baktım. Elbette, çirkin bir pisliğe doğru itilmiyordu ama gerçekten tamamen yabancı biriyle evlenmek istiyor muydu?

Şekilsiz gözleriyle bana baktı ama orada umduğum dehşeti bulamadım. O

ağzı kapalıydı ama alt çenesini dolduran o kocaman dişleri hâlâ etli dudaklarından dışarı çıkıyordu. O ağzı öpme fikri korkunçtan da öteydi. Ben yapmazdım. Asla.

“Bu çılgınlık hakkında ne düşünüyorsun?” Bir fikir sunmayınca ondan talepte bulundum.

"Göksel Konsey'in Varisi'nin eşi olmaktan onur duyarım," dedi ve kalbim taş gibi battı. Güç. Elbette beni istiyordu. Onu çoğu kadının hayalini kurduğu bir konuma yükseltebilirim. Mirasçılardan birinin eli, onun sosyal durumunu çoğu Fae'nin üstüne çıkarırdı. Ama bu birliktelikten ne alacağım? Çirkin bir domuz karısı ve gremlin çocukları.

"Kahretsin, hayır," diye tükürdüm, kendimi ayağa kaldırdım ve çorba kaşığımı düşürdüm. Kaseye çarptı ve yeşil çorba her yere uçtu.

Sessizlik çöktü ve odadaki herkes bana bakıyordu. Babamın gözleri vahşet vaadi ile dolmuştu ama bu kez umurumda değildi. Bunun olmasına izin vermeyi reddettim. Yıllarca bu ailenin bir parçası olmanın sefaletine katlandım ve bırakın aşkı, arzuyla bile bakamayacağım bir kadına kendimi bağlamazdım.

Babam buz gibi alçak bir sesle, "Yerine otur, Darius," diye homurdandı.

Mildred'a bakmadan işaret ederek, "Onunla evlenmiyorum," diye hırladım. Bakışlarım babamınkilere kilitlenmişti ve öfke içimi delip geçerken gözlerimin sürüngen yarıklarına dönüştüğünü hissettim.

"Senden bekleneni yapacaksın ve-"

"Bu değil!" Bağırdım ve davetsizce avuçlarımda alevler canlandı.

Herkes bakıyordu ama umurumda değildi. Herkesin bir kırılma noktası vardı ve ben kendiminkini bulmuştum. O kızla evlenmezdim ve sesimi kaybedene kadar bu konuda bağırırdım ya da amacımı eve götürmek için gereken buysa, tüm evi üstümüze yakıp kül ederdim.

Sanırım sakinleşmen gerekiyor, dedi annem, çenesi utançtan kasılmıştı. "Neden gidip biraz temiz hava almıyorsun?"

"Bana göre iyi," diye tersledim.

Sandalyeyi arkamdan tekmeledim ve büyük bir gürültüyle yere düştü. Kapıya ulaşmadan önce alevleri söndürmeyi başararak odadan çıkarken arkama bakma zahmetine girmedim.

Patlamama misilleme olarak babamın ne yaptığı umrumda değildi. Beni koridorda zorlayamazdı. Ve kesinlikle beni o kızla evlendiremezdi.

Çatal bıçağımı yere koydum, oturduğum yerden kalktım ve Darius'un babası bana cesaret verici bir şekilde başını salladı. iade etmedim

"İyi adam," Lionel beni evcil köpeği gibi övdü.

Darius'un ardından odadan çıkarken, "Bunu senin için yapmıyorum," diye mırıldandım. Bu onun emrinde değildi. Lanet olası kuzeniyle görücü usulü evliliğe zorlanan arkadaşımı kontrol ediyordum. Kim bir gergedanın yanlış ucu gibi görünebilir veya görünmeyebilir.

Yemek odasında hararetli bir konuşma patlak verdi ama arkama bakmadım. Ön kapı ardına kadar açıktı ve evi çevreleyen görkemli verandaya çıktım. Darius, başı ellerinin arasında, merdivenlerde oturuyordu. İç çekerek yanına çöktüm ve dirseğimle onu dürttüm.

"Bu şimdiye kadar yaptığı en kötü şey," dedi Darius yenilmiş bir sesle.

Aramıza sessizlik çöktüğünde ve ağustosböceklerinin cıvıltısı içini doldururken kalbim ona çarpıyordu.

Dirseklerimi dizlerime dayadım, dolunayın altında bakir çimenliğe baktım. "Onun dediğini yapmak zorunda değilsin."

Darius bana bakmak için sarsıldı, yüzü öfkeden gergindi. “O kadar basit değil. Solaria'daki en güçlü adamlardan biri."

"Ne olmuş?" Ona sert bir bakış atarak homurdandım. "O senin baban olabilir ama senin sahibin değil Darius. Zaten kendi dünyasını yöneten bir adam olmana sadece birkaç yıl kaldı.”

Bu fikir zihnine yerleşirken gözleri kısıldı, sonra yumuşadı. Yavaşça başını salladı ve derin düşüncelere daldı.

"Haklısın," dedi sonunda ve ben sırıttım.

"Ben her zaman haklıyımdır," dedim gülerek.

O da çatırdadı ve omzumu onunkine vurdum. "Zodyak'a git ve kıçını kaldır. O pislikten daha büyük ve daha güçlü ol.

Kararlı bir şekilde başını salladı. "Şimdilik saçma sapan nişanına katılacağım ama onunla evlenmiyorum."

"Yapmayacaksın," diye kabul ettim. "Ama her ihtimale karşı, goblin çocuklarının vaftiz babası olarak müsait değilim."

Darius kahkaha attı ve bir an için üzerimize bir ışık huzmesi parladı. "Mızrak?" kız kardeşimin sesi beni sarsarak gerçeğe döndürdü ve döndüğümde onu kapı eşiğinde havada asılı halde buldum. "Seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

Beni aradığı için içim rahatladı. Bütün akşam benimle zar zor göz teması kurmuştu ve bu kalbimi kırıyordu.

Ayağa kalktım ve peşinden giderken Darius'un omzuna hafifçe vurdum. Beni devasa Aga'sı, etkileyici kırmızı çinileri ve altın rengi aksesuarlarıyla Henry VIII'e uygun görünen mutfağa götürdü. Kalbim, bu gece bu evi vuran gömlek fırtınasından düzensiz bir şekilde attı. Ve Clara'nın çılgınca gözleri benimkilerle buluştuğunda, her şeyin bitmeyeceğine dair korkunç bir duyguya kapıldım.

"Naber?" diye sordum, ifadesiyle midem düğümlendi.

Sözlerinden emin değilmiş gibi ağzını açıp kapadı.

"Clara," diye ısrar ettim ve uzun kirpiklerinin altından yukarıya baktı. Benim aynam olan parlak obsidyen gözlerinde yaşlar parıldıyordu. Gözlerini kırpıştırana kadar yarım saniye orada kaldılar. "Nedir?" Yalvardım ve titrek bir nefes aldı.

"Üzgünüm Lance," diye fısıldadı, sanki birinin kulak misafiri olacağından korkuyormuş gibi. Gömleğimi kavradı ve birdenbire kendimi benden kaçan ve beni karanlıkta tutan bir yabancıya değil, gerçekten sevgili kız kardeşime bakarken buldum. "Son zamanlarda senden çok uzaklaştım. Ama olmak istemiyorum. Bu kara büyü..."

"Dikkatli olmalısın, kuralları biliyorsun," dedim kararlı bir şekilde. Biz dinleyene kadar babamız bunları binlerce kez tekrarlamıştı. Haftada bir ve eğer karanlık seni çağırıyorsa, tamamen dur.

Annemin farklı kuralları var, dedi, omzunun üzerinden bana baktı.

Kızgın bir sıcaklık içimi azarladı. "Siktir git anne," diye hırladım. "Onu kontrol altında tutan tek şey babamdı."

Clara'nın alnı çizgilerle kırıştı ve onu bu kadar endişeli görmek bana acı verdi.

"Senden ne istiyor?" diye ısrar ettim. "Sana yardım edebilirim, sadece benimle her zaman yaptığın gibi konuş." Elini göğsüme koydu, hafifçe okşadı. "Ben iyiyim Lance. Gerçekten mi. Endişelenmene gerek yok." Derin bir nefes aldı. "Ve geçen gün söylediklerim için özür dilerim. Hayallerinin peşinden gitmelisin. Bencillik ediyordum ve ben..." Omzunun üzerinden tekrar o gergin ifadeyle baktı ve ben de hüsranla çenemi gıcırdattım.

Kimden bu kadar korkuyordu? Anne? Benim etim ve kemiğim olması umurumda olmadığı için, Clara'yı manipüle etmesi için ona seslenir ve planladığı her şeyi durdurması için onu zorlardım.

"Bana neler olduğunu anlat," diye ısrar ettim, onu bıraktığım anda yine benden uzaklaşacağından ve onu bir daha asla geri alamayacağımdan emin olarak omuzlarına tutundum. Onu Lionel Amca'dan içerken gördüğümü neredeyse ağzımdan dökecektim ama ağzımdan kelimeleri çıkaramadım.

Kâküllerini gözlerinin önünden çekip başını kaldırdı. "Bu gece öğreneceksin," diye fısıldadı tam da kapı hızla açılıp failin kullandığı güç duvara çarptığında.

Lionel ayaklı bir tank gibi ilerledi. Sert ve heybetliydi, kasları beni tehdit etme çabası içindeydi. Ama ben de soğukkanlılıkla ona baktım, gözlerindeki meydan okumaya yükselirken omuzlarımı dikleştirdim.

O bir Ejderha Değiştiren olabilirdi ama onu etkisiz hale getirecek kadar dişlerimi ona sokmam yeterliydi.

"Dışarı," dedi son derece sakin bir ses tonuyla, sözleri kız kardeşim için açıktı.

Beni dehşete düşüren, gerçekten itaat etti ve sanki ona sahipmiş gibi kapıdan dışarı fırladı. *Cehennem.*

HAYIR.

O yaklaşırken yerimde durdum ve havadaki basınç ciğerlerime sızdı. "Yani," dedi sakince. "Sen ve oğlum iyi anlaşıyor gibisiniz. Umduğumuz gibi bağ kurduğunuzu görmekten memnunum." Bahsettiği 'biz'in kendisi ve annem olduğunu anlamam için ayrıntı vermesine gerek yoktu. Komplocular, ikisi de. Karısı, kocasının burnunun dibinde oynadığı güç oyununu hiç umursamadı; Havasında olduğu göğüs işi veya kıstırma ve kıstırma için harcaması için yüklü bir platin kart verildiği sürece, memnundu. Ama Darius'un babası manipülatif eşdeğerini annemde bulmuştu. Zalim ve kendi tarzlarında işbirlikçi, bu yüzden birlikte durdurulamaz bir güç oldular. Ve durdurulamaz bir gücü yenmenin tek yolu, kımıldamayan bir duvardı. Yani denemek ve olmak zorunda olduğum şey buydu.

Yanıt olarak ona kısaca başımı salladım, buraya gelişinin şakadan daha fazlası olduğunu seziyordum. Neşesiz ses tonuna hoş diyebilirseniz.

"Annenin sana sorumluluklarını henüz açıklayıp açıklamadığından emin değilim ama izin ver senin için anlatayım, Lance." Altın rengi mutfak adasının karşısından bana baktı, ellerini bozulmamış yüzeyin üzerinde gezdirdi. "Gelecek hafta mezun olacaksın, değil mi?"

Bununla nereye varmak istediğini anlamaya çalışırken çenemi gıcırdatarak tekrar başımı salladım. "Tebrikler."

Sesindeki hiçbir şey bana bunu kastettiğini söylemedi. "Mezun olduğun andan itibaren, umarım ailelerimiz arasındaki ittifaka tamamen katılacağının farkındasındır?"

"Etrafta olduğum sürece Darius'a göz kulak olurum," dedim omuz silkerek.

Ağzı aşağılayıcı bir alayla yukarı kıvrıldı. "Ah evet... annenin bahsettiği Pitball rüyası." Gözleri bir an için sürüngenimsi bir hal alıp en koyu yeşil renkte parlarken içim taşa döndü.

Daha önce hiçbir kavgada geri adım atmamıştım ve bu adam krallıktaki en güçlü Ejderha Değiştiren olsa bile, yakın zamanda teslim olmayacaktım.

"Ben sabırlı bir adamım, Lance-"*Yalancı*. "-ama boş hayallere ve kuruntulu hırslara ayıracak zamanım yok. Oğlumunki gibi, kaderin senin için çoktan çizildi. Darius'un koruyucusu olarak resmi görevi üstleneceksin ve ben de bunun için sana yüklü bir tazminat ödeyeceğim. Bundan daha adil olamazsın."

Kalp atışım hızlandı ve adrenalin devreye girerek dişlerimin kan için karıncalanmasına neden oldu. "Adil? ben bir teraziyim *Sayın*, Sanırım neyin adil neyin adil olmadığını biliyorum."

Yüz hatları iğrenç bir öfkeyle çarpıktı. "Bana arkadan konuşma oğlum. Bu bir talep değil. Bir düzen içindedir. Annen ve ben tarafından uzun zaman önce alınmış bir karar-"

"Peki bu karar alınırken ben neredeydim, ha?" diye bağırdım, ellerim yumruk şeklini aldı. Tüm dünyadaki en kötü iş değildi ama hayallerimin üzerine basmak ve Acruxes tarafından itilen bir piyondan daha fazlası olma fikrini gömmek anlamına geliyordu.

Olmayacak.

"Karyolanda hıçkıra hıçkıra ağlıyordun," diye homurdandı. "*O*seçimin sizin için ne kadar zaman önce yapıldığıdır. Ve beni bir daha asla sorgulamazsan hayatta daha iyisini yapacaksın. Konuşma bitmiş gibi döndü. Ama iyi ki değildi. Ve sadece bu da değil, bana sırtını dönmüştü ki bu, Solaria'da başka bir Fae'ye yapılabilecek en büyük hakaretti. Bu da bana ne kadar saygı duyduğunu kanıtladı.

"Siktir git," diye hırladım ve durdu, sırt kasları gösterişli gömleğinde gerilmişti. "Yönetmem gereken kendi hayatım var. Herhangi bir ittifaka girmiyorum. Darius bir arkadaş, o kadar. Sana ve ailene bağlılığım burada bitiyor." Ağzım beni Zodiac Akademisi'nde sayamayacağım kadar çok kez gözaltına almıştı ama bu farklı hissettirmişti. Sanki az önce dünyanın en zehirli yılanını dürtüp ona bileğimi uzatmışım gibi.

Fırlattı ve ben de nefesimi tuttum, bana yaptığı büyüyü savuşturmak için kolumu uzattım. Lord Acrux'a güçlü bir hava püskürttüğümde bir ateş kamçısı bileğime çarptı ve o öfkeli bir hırıltıyla duvara çarptı.

Kolumu saran alevlerin kamçısından acı hançerle çıktı ve yanık et kokusu burnumun altında dalgalandı. Diğer elimden su dökerek alevleri söndürürken bağırdım. Ama onlar sıradan alevler değildi, bu Dragon Fire'dı.

"Beni serbest bırak!" Dişlerimi gösterdim, kendimi savunmak için elimi kaldırdım ki arkamdan başka bir kırbaç beni yakaladı. Sarsıldım ve Darius'un annesinin kocasını desteklemek için harekete geçtiğinde bir kez olsun faydalı olduğunu gördüm.

"Bu da nedir böyle?" diye hırladım. "Sence*Bu*beni sana boyun eğdirecek mi?"

Ateşli kırbaçlar tenimde soğudu ve beni kapıya doğru çekti. Lionel öne doğru yürüdü ve beni itmek için elini başımın arkasına koydu. Ona doğru atıldım, dişlerimi koluna geçirmeye çalıştım ama ben onu yakalayamadan bir saniye önce ulaşamayacağım kadar uzaklaştı. Bakışları üzerimde keskinleşti ve beni tekrar hafife alacağını düşünmedim. Yapsaydı, ben kazanırdım.

Arkasından sürüklenirken ve merdivenin altındaki bir kapıya doğru yönlendirilirken, ateş zincirleri beni topuklarının üzerine çöktürdü.

Kapıyı zorlayarak açtı ve elini havaya öyle bir vurdu ki zincirler beni kapı aralığından çekti. Kapı yüzüme çarptı ve yarı karanlığa gömüldüm; Alanı aydınlatan tek şey, ellerimi arkamda birbirine dolamış olan sihirli zincirlerdi. Bağları sertçe çekerek omuzlarımı silktim ama işe yaramadı.

Rage midemde bir çukur kazdı ve toplayabildiğim tüm güçle kapıya sert bir tekme attım. Odun parçalandı ama vermedi.

"Lionel seni bok parçası!" Kapıyı tekrar tekmeleyerek kükredim.

Kullandığım güçten bir adım aşağı tökezledim, sonra vahşice hırladım, kendimi Pitball mücadelesi gibi omzumu ona atmaya hazırladım.

Kapıyı vahşi bir boğa gibi indirmeden önce, kapı uçarak açıldı ve Darius içeri fırladı.

Havada bunaltıcı bir sıcaklık yayıldı ve içgüdüsel olarak başımı ondan çevirdim. Lionel kapı eşiğinde dikildi, tehditkâr gölgesi üzerimize düşüyordu. Avuçlarından çıkan yakıcı havayı savurarak bizi çevreledi ve biz de ondan uzaklaşmak için merdivenlerden aşağı inmek zorunda kaldık.

Darius yarılmış dudağı elinin tersiyle sildi. "Baba dur!" Büyük bir mahzenin derinliklerine inen basamaklardan sendeleyerek inerken, diye bağırdı. Soğuk, taş duvarlar bana baktı ve yerin boşluğu içimi bir tür korkuyla doldurdu.

Isı dağıldı ve Lionel, saf bir kas bulanıklığıyla hızla Darius'un üzerine geldi. Yumruğu oğlunun çenesine bağlandığında korkuyla ellerimi çektim. Darius ellerini havaya kaldırdı ve avuçlarında alevler parladı ama ortalık karışmıştı ve babası onu kısa süre sonra söndürdü. İleri atıldım, Vampir hızımla kendimi ilerlettim ve yardım etmek için omzumu Lionel'ın böğrüne dayadım.

Ah, şimdi onu korumak istiyorsun, değil mi? Lionel bana tükürdü ve aramızda bir ayrım oluşturan devasa bir ateş hattı fırlattı. Etrafımızdaki tüm beton odayı aydınlatmaya devam ederken onu geçemedim.

Lionel yumruklarının acımasızlığıyla Darius'a saldırdı, tüm sihri terk etti. Panik ve öfke, artık dayanamayacak hale gelene kadar içimi kemirdi. Her yumruk bağırmama neden oluyordu ama Darius sanki bu daha önce olmuş gibi buz gibi sessizliğini koruyordu. Ve bu düşünce bile bende onun adına babasını parçalamak istememe neden oldu.

Merdivenlerden bir gıcırtı geldi ve döndüm, orada annemi ve hemen arkasında kız kardeşimi buldum. "Beni serbest bırak," diye nefesimi tuttum, sihrimi kontrol altında tutmaya devam eden bağları çekiştirdim. Annem başını salladı, yüzü sertti. "Zamanı geldi, Lance. Bundan kaçınmanıza izin veremeyiz."

Ona korkuyla baktım. Onun bir orospu olduğunu biliyordum, ama kahretsin öyle olması gerekiyordu*Benim*orospu. Lanet olası takımım için vuruş yapıyorum.

Kız kardeşime baktım ve gözleri özürle doluydu. Ama yine de orada durdu ve hiçbir şey yapmadı.

Arkamdan gelen çatırtı sesiyle irkildim ve Darius ağzından kanlar akarak duyulamayacak bir şeyler söyledi.

"Kahretsin!" Ateşe doğru koşarak kükredim, bunun bir ölüm arzusu olduğunu biliyordum.

Alevler ben onlara ulaşmadan bir saniye önce dağıldı ve Lionel beni boğazımdan yakaladığında gözlerim çok geç alıştı. Vücudumun temellerini sarsan bir büyü dalgasıyla beni Darius'un yanına diz çöktürdü.

Kollarımı tutan ateşli zincirler ellerimi ileriye doğru yönlendirdi ve parmaklarım Darius'un bileklerine kenetlendi. Ağzından kan süzülerek yere damlarken, şişmiş gözlerinin arasından sersemlemiş bir şekilde bana gözlerini kırpıştırdı.

Kalbim sanki tuzağa düşmüş ölmeyi bekleyen bir hayvanmışım gibi atıyordu. Tek hissedebildiğim dizlerimin altındaki betonun soğuk ısırığıydı. Bu ve Lionel'ın yapmak üzere olduğu şeyin korkusu.

Darius bana, "Özür dilerim," dedi ve yanındaki yere bir tomar kan tükürdü. "Piç," diye hırladım Lionel'a, bunun adaletsizliği kalbim patlayana kadar bağırmak istememe neden oldu. Bir elini omzuna koyarak Darius'un arkasına geçti ve birinin elini benimkine koyduğunu hissettim. Hain annem olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu ve boğazım öfkeden şişti.

Lionel sakince, "Sonsuza dek bağlı kalacaksın," dedi, kanlı eklemleri tepemize attığı ateşin ışığı altında parlıyordu. "Lance Orion, kendi hayatın pahasına oğlumu koruyacaksın. Hiçbir şey senin için bundan daha önemli olmayacak," dedi ve umutlarım ve hayallerim gözlerimin önünde dalgalandı.

"Bekle," diye soludum ama bakışlarında en ufak bir merhamet bulamadım. "Baba*HAYIR* Darius ona havladı ve bu onu güçlü bir şekilde itti. Lionel boğuk, yankılanan bir sesle devam etti, "Adiuro te usque in sempiternum."

Darius bileklerimi tuttu ve bir öfke sesi çıkardı. Geri çekilmeye çalıştım ama Lionel'ın büyüsünün baskısı tırnaklarım Darius'un etine saplanıp kan akana kadar arttı.

Panik kalbimi çiğnedi ve onu şeritler halinde bıraktı.

Lütfen hayır.

Bu değil.

Uğruna çalıştığım her şeyi alma.

"Adiuro custodiet te mihi in filium," Lionel'in sesi tonla yükseldi ve derin bir güç bedenime girerek ruhumu pençesine aldı.

"Lütfen," dedim bunu durdurmak için çaresizce.

"Güzel sözler için çok geç oğlum," diye mırıldandı annem, elini omzuma koyarak. "Ailelerimizin yolu bu. Gerçek yolundan çok uzun süre saptın. Kız kardeşin ve bana katılmanın zamanı geldi."

"Asla," dedim dişlerimin arasından ama Lionel'ın büyüsü bir kez daha içime hücum etti ve öne doğru eğildim. Darius da buruştu ve alınlarımız ortada buluştu, ellerimiz hâlâ acı verici bir şekilde birbirimizin kollarına dolanmıştı.

"Adiuro te usque ad mortem!" Lionel ağladı ve duvarlar korkunç bir sihirle titredi.

Kalbim aniden Ejder Ateşi'nin tüm ısısıyla yandı ve aynı acı bileklerimde, damarlarımda, kanımda bir yol çizdi. İçimde dikenli kökler geliştiren ve tüm vücuduma yayılan bir tohum ekti.

Isı alevlenip devam ederken omurgamdan aşağı ter aktı ve beni kavurucu pençesinden asla kurtarmadı. Dişlerimin arasından tısladım, cildimin altında hızla ilerleyip vücudumun her hücresine ulaşan ıstıraptan kör olmuştum.

Sonunda geri çekildiğinde, Darius'un kollarını bırakabildim. Her iki bileğimizde de tırnak izleri vardı ve sağ dirsek kıvrımımızda orada yanmış gibi görünen bir iz vardı. Benimki, Darius'un yıldız burcu Leo'nun simgesiydi ve o benimkini tuttu: Terazi.

"Sen ne yaptın?" Darius nefes nefese, parmağını kolundaki işarete bastırdı.

Parmağımı benimkinin üzerindeki işaretin üzerinde gezdirdim, şerit kalkık ve kırmızıydı, dokunuşumun altında cızırdıyordu. "Uzun zaman önce yapmam gereken şeyi," diye mırıldandı Lionel. "Lance, bundan sonra biriniz son nefesini verene kadar sizin koruyucunuz. Birbirinize alışın. Çünkü artık hayatınız iç içe geçmiş durumda." Bana baktı ve üst dudağım kıvrıldı. "Senin hayatın ona emanet. O nereye giderse oraya gidersin. Hikayenin sonu."

Darius Acrux

Babam geri çekildi ve acı ve öfke vücudumda eşit ölçülerde dolaşırken başımı öne eğdim.

Bana vurmaya başladığında karşılık vermemiştim. Asla yapmadım. Her zaman bunun durumu daha da kötüleştireceğini düşünmüştüm.

Acı, saldırısı sırasında çatladığını duyduğum kaburgalarımı keskin bir şekilde yaktı. Derin bir nefes alamıyordum. Kanın tadı ağzıma doldu. Zihnimde acı ve ateşten başka hiçbir şeye yer yoktu.

Lance, beni daha önce hiç görmemiş gibi bana bakıyordu ve bakışlarında bulduğum acımayı sindiremedim.

"Kalk," diye hırladı babam. "Bu gece daha bitmedi. İkiniz, gücümüzün gerçekliğinden gözünüzü ayırarak çok uzun zaman harcadınız. Ama artık kabul etme vaktin geldi. Doğduğunuz türden bir güce sahip olmak için ne gerektiğini görmeniz gerekiyor."

Ben tökezlerken Lance kolumu tutmak için uzanarak benden önce ayağa kalktı. Yüzümün yanından kan aktığını hissedebiliyordum ve beyaz gömleğime baktığımda kırmızıya bulanmış olduğunu gördüm.

"Yukarı çıktığınızda o zavallı bakışları yüzünüzden atın. Diğer konuklarımıza bu gecenin bittiğini bildirdim. Nişanınla ilgili çocukça patlamanın şenliklerin sona ermesinin nedeni olduğuna inanıyorlar ve kendine gelmen için sana zaman vermeyi kabul ettiler. Babam döndü ve Stella'nın yanında odadan çıktı.

Clara tereddüt etti, gözlerinde yaşlar parlayarak bize doğru döndü.

"Çok üzgünüm, Lance," dedi nefes nefese. "Annemin ihtiyaç duyduğu rolü üstlenirsem, hayatını bundan uzakta yaşamana izin verebilir diye düşündüm. Bunun olmasını istemedim."

Lance korkuyla kardeşine baktı. "Sana ne yaptılar?" nefesi kesildi.

Elbisesinin kolunu geriye doğru itti ve kendi kolundaki bir Aslan izini ortaya çıkardı. "Lionel'e bağlıyım," diye soludu. "O kadar da kötü değil, beni önemsiyor, o-"

"Ondan beslenmene izin mi veriyor?" Lance tükürdü. "Biliyoruz, gördük."

Clara dudağını ısırdı, bakışları bana kaydı. "Bu kadar güce sahip birinden beslenirsen, sanki..." "Hiçbir fikir edinme," diye homurdandım. Benim de boynumu emmeye başlamasına izin vermeye hiç niyetim yoktu.

"Değildim. Sadece söylemeye çalışıyordum, bunun da iyi noktaları var." Zayıfça omuz silkti ve kendini buna inandırmak için çok zaman harcadığını söyleyebilirim.

Lance bana baktı ve gözlerimi kıstım. "Bu senin için de geçerli. Bu gece hiç bağışlamadan da yeterince kan kaybettim," diye mırıldandım, ikisi bana bakarken beceriksiz şaka girişimim başarısız oldu. Kızgın gibi görünmüş olmalıyım çünkü Clara neredeyse yeniden ağlamaya başlayacaktı ve Lance'in çenesi o kadar sıkıydı ki dişini kıracağından korktum.

Lance, Clara'ya sert bir ifadeyle, "Lionel seni manipüle ediyor," dedi. "Kanına karşılık ne istiyor?"

Clara başını salladı, gözleri ayaklarına düştü. "Ben de istiyorum, sadece...

korkuyorum." "Ne'den korkuyorsun?" Lance ona uzanarak yalvardı ama o çekindi.

Clara sonunda, "Lionel'i bekletmemeliyiz," diye soludu. Merdivenleri hızla çıkıp gözden kaybolmadan önce kardeşine uzun, kederli bir bakış attı.

"Sana yardım etmeme izin ver," dedi Lance sessizce, elini uzatarak bana doğru ilerleyerek. "Endişelenme,"

diye mırıldandım, yanağımdaki bir çizgiyi silip parmak boğumlarım oradaki bir kesiğe sürtünürken hissettiğim acıyı duymazdan gelmeye çalışarak.

"Seni böyle acı içinde bırakamam," dedi.

"Bu iyi. Annem beni gördüğünde beni iyileştirecek," dedim küçümseyerek. "Bunu yaptığını bildiğine dair verdiği tek işaret bu."

Lance'in ağzı sert bir çizgi haline geldi ama geri çekilmedi. "BEN*sahip olmak*Sana yardım etmek için, Darius," dedi güçlü bir şekilde. “Bu bir seçim değil. Seni öyle görmek beynimi acıtıyor, sanki senin acın benim ve ben..."

Biz birbirimize bakarken Lance sustu. Babamın büyüsünün bize yaptığı buydu. Beni acı çekerken görmeye dayanamadı ve ne olursa olsun bana yardım etmesi gerekiyordu.

Aramızdaki mesafeyi kapattığında ve avucunu tenime bastırdığında ona sert bir şekilde başımı salladım.

Elinin altında kırmızı bir parıltı başladı ve birçok yaramı iyileştirmeye çalışırken büyüsünün sıcak akışı içime aktı.

O çalışırken sessizce durduk ve ıstırap yavaşça vücudumu terk etti. Kaburgalarım doğru pozisyonlarına çekilirken tekrar çatırdadı ve Lance, neredeyse kendisi de hissetmiş gibi karşılık olarak yüzünü buruşturdu.

Acı beni terk ederken derin bir nefes aldım ve Lance sendeleyerek bir adım öne çıkıp beni iyileştirme büyüsünden kurtardı.

Onu sabitlemek için kolundan tuttum, gözlerinin altındaki koyu çizgileri fark ettim.

"Yoruldun mu?" diye sordum ona kaşlarımı çatarak. Bana yardım etmek istediğini biliyordum ama büyüsü bu kadar düşükse küçük yaraları olduğu gibi bırakabilirdi.

"Evet. Lionel ile savaşmaya çalışırken çok fazla sihir kullandım," diye itiraf etti dişlerini gıcırdatarak.

gücü onu doldurmadan hissettiği rahatsızlık.

Endişesini görmek beni, onun pozisyonundaki biri için normalde gösterdiğim ilginin çok ötesinde bir hüzünle doldurdu.

"İşte," dedim, pek düşünmeden bileğimi ona uzatarak.

Lance şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Güçlü Fae, Vampirlere sadece kanlarını sunmadı ve henüz iyi eğitilmemiş olsam da ondan daha güçlüydüm.

"Yapamam... seni rahatsız görmek kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor," diye itiraf ettim sinirli bir şekilde.

Aramızdaki bu bağı ben istememiştim, ikimiz de istememiştik. Ama şimdilik olanları kabul etmekten başka yapabileceğimiz bir yol görmedim. Bu da onun bok gibi görünmesiyle ve güçsüzlüğüyle baş edemeyeceğim anlamına geliyordu.

"Emin misin?" diye sordu, kanımın çağrısına yanıt olarak dişleri çoktan büyümeye başlamış olsa da.

"Sadece acele et; Babamı beklettiğim için bir dayak daha yememe gerek yok," dedim kasvetli bir sesle. Lance'in gözleri tekrar incineceğim fikrine öfkeyle parladı ama o duyguyu bir kenara iterek bileğimi kavradı ve ısırdı.

Gözlerindeki tatmini fark ettiğimde, acının batışını hemen bir zevk dalgası takip etti. Bu doğru hissettirdi *iyi*eşit. Bana yardım ettiği için onu ödüllendiriyordum ve bunu yapmayı en az yukarıdaki popolu çirkin kızla evlenmek istemediğim kadar şiddetle istediğimi fark ettim.

Kendimi uzanıp onu daha yakına çekmek isterken buldum ama gerçekten benim olmadığını bildiğim için bu tuhaf dürtüye karşı savaştım.

Lance yeterince aldıktan sonra geri çekildi ve bana bakarak kolumu bıraktı.

Kahretsin, diye nefes verdi. “Tadı gibi...”

"Bu normal olamayacak kadar iyi hissettirdi," diye itiraf ettim. Babamın Clara'yı beslediği anı zihnimde canlanıyordu ve onların neredeyse birbirlerini nasıl okşadıklarını düşünmeden edemedim.

"Evet. Senin kanın benim lanet olası eroin markam gibi, dedi Lance, kara gözleri ona biraz önce verdiğim güçle parlıyordu.

"Bunu bir daha yapmaktan kaçınacağımızı düşünüyorum," dedim, beraberinde gelen özlem sancısını bir kenara iterek. "Beslenirken beni kurutmaya çalışman, ihtiyacım olan son şey."

"Bu konuda haklı olabilirsin," diye yanıtladı Lance, ses tonu şakaydı ama gözleri benim sihrime duyduğu arzuyla parlıyordu.

"Mmmhmm." Ondan uzaklaştım ve ikişer ikişer merdivenlere yöneldim. Bir araba açık kapıların ötesinden uzaklaşırken giriş holüne çıktım.

Babam, keskin bakışları bana ve Lance'e takılırken, "Son konuklarımız da az önce ayrıldı," dedi.

İyileştiğim gerçeği hakkında yorum yapmadı. Saldırılarından sonra annemin beni iyileştirmesini de hiç umursamadı. Daha sonra yaralarıma spor yapmam konusunda ısrar etme gereği duymadan, öfkesini etime bastırmanın onun için yeterli olduğunu tahmin ettim.

Solumuzdaki bir odadan çıkarken Stella Teyze hevesle, "Hadi gidelim," dedi. Ben ona bakarken gece mavisi bir pelerinine sarınmış ve kapüşonunu başına kadar çekmişti.

Babam bizi bir çift köpekmişiz gibi çağırdı ve evin içinden geçerek yemekhaneye doğru yöneldi.

Vardığımızda, Mirasçıların ve ailelerinin bizi terk ettiğini, ancak amcalarımın ve kuzenlerimin çoğunun kaldığını gördüm. Birçoğu gömleklerini çıkarmıştı ve bakışlarım bize doğru gelen Oscar'ın yaralı göğsüne takıldı. Neyse ki çirkin kızı ortalıkta yoktu ve bakışları benim yerime babama dikilmişti.

Kalabalığı ağabeyim için aradım ama o da yoktu.

"Hazır olduğunuzda gitmeye hazırız, Komutan," dedi Oscar, babama Ejderha Klanlarının lideri unvanıyla hitap ederek. Nadiren duyduğum bir terimdi ama bu onların neyin peşinde olduklarının önemli olduğu anlamına geliyordu.

"Zamanı geldi," dedi babam. "Herkes yakınlaşsın."

Ejderhalar, Stella ve Clara ona doğru haykırırken Lance bana yaklaştı.

Babam cebinden yıldız tozu torbasını çıkardı ve bizi buradan uzak bir yere götürmeyi planladığını anladığımda kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı.

Bileğinin bir hareketiyle paha biçilmez yıldız tozundan bir avuç havaya fırlattı ve toz hepimizin üzerine düştü, bizi dünyadaki mevcut konumumuzdan sürükleyip başka yerlere götürdü.

Açık bir uçurumun tepesine vardığımızda dondurucu hava beni ürküttü, çarpan dalgaların sesi hava.

Lance kolumu tuttu, arkamdaki gökyüzünü işaret etti ve göklerde bir ay tutulması başlarken bakmak için döndüm.

Dudaklarım ayrıldı. Bunun gibi göksel olaylar muazzam bir güce sahipti. Babam her ne planlıyorsa, bu bir tesadüf değildi.

Ejderhalar gömleklerini çıkarıp bilmediğim eski bir dilde ilahiler söylemeye başlayınca alevler etrafımızda canlandı, göğe doğru yükseldi.

Clara titreyen elleriyle uzun elbisesinin düğmelerini açmaya başladığında bakışlarım Clara'ya takıldı. Düşürdü ve annesi onu kendisininki gibi dökümlü mavi bir cübbeye sardı.

Ejderhalardan biri grotesk yüzlerle oyulmuş tahta maskeler dağıtırken, bir diğeri daha fazla cüppe dağıttı.

"Bunu durdurmalıyız," diye soludu Lance, gözleri dehşetle kocaman açılmıştı. "Bu kara büyünün ötesinde,

bu tür bir ritüel uzun zaman önce yasaklanmıştı. Kontrol edemediğimiz güçlere karışıyor. Burada biri çok derinlere batarsa kaybolur, ruhları gölgeler tarafından tüketilir."

Cevap veremeden soğuk bir el omzuma indi.

"Siz çocuklar bu gece izlemek için buradasınız," babamın karanlık sesi etrafımı bir büyü gibi sardı. "Henüz sizden herhangi bir girdi alamayacağız."

Ona şaşkınlıkla baktım ama daha cevap veremeden gücü bize çarptı ve dizlerimizin üstüne çöktü.

Güçlü büyünün kirpikleri vücuduma dolandı ve etrafımızdaki ilahiler daha da yükselirken beni bu çılgınlığın dışında hareketsiz bıraktı.

"Bunu durdurmalısın," diye homurdandı Lance, kendini dizginlemeye çalışarak. "Bu tür bir büyüden yararlanmayı umut edemezsin! Babam bana dedi ki-"

"Baban gölgeleri dizginleyecek kadar güçlü değildi. O bir hayal kırıklığı ve aptaldı. Aynı hatayı ikinci kez yapmayacağız." Babam başka bir söz söylemeden bizden uzaklaştı ve biz orada, toprağın içinde diz çökmüş halde bırakıldık ve bu çarpık ritüeli gözlemlemeye zorlandık.

"Bir şeyler yapmalıyız," diye ısrar etti Lance, ikimiz de bunun umutsuz olduğunu bilmemize rağmen.

Annesi ona bir maske uzatırken bakışları Clara'ya sabitlenmişti. En kısa bir an için, onun gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü ve maskenin yüz hatlarını gizlemesinden önceki gözlerindeki korkuyu görebildim ve ritüelin hareketlerine kaydı.

İlahiler şimdi daha yüksek, daha şiddetliydi ve ay tam tutulma anına yaklaştıkça bir kreşendoya ulaşıyordu.

Damarlarımdaki sihir serbest bırakılmak için kaynıyordu ve omurgamdan aşağı bir ter izi akıyordu. Bir şey geliyordu. Buraya ait olmayan bir şey çiziyorlardı.

Kalbim kaburgalarıma şiddetle çarptı ve ayı çevreleyen bir ışık halkası gibi panik içinde gökyüzüne baktım.

İlahiler aniden sustu, Fae hareketsiz kaldı ve pelerinli figürlerin tümü sessiz bir yalvarışla ellerini gökyüzüne kaldırdı.

Yakıcı bir hareket izi gözlerimi sağa çekti ve göktaşının parlak bir iz bırakarak bize doğru hızla geldiğini görünce nefesim kesildi.

O kadar parlaktı ki bakmaya dayanamıyordum ama bakışlarımı da alamıyordum.

Karanlık, kayan yıldızın üzerine bindi. Ve bize doğru geliyordu.

Yeri titretmeye yetecek kadar kuvvetle Dünya'ya çarptı ve yeri kavururken alevli bir iz bırakarak var oldu.

Kocaman kaya pelerinli şekillerin tam ortasında durunca ağzımdan bir korku çığlığı kaçtı ve ondan gelen ısı neredeyse etimi yakıyordu.

Sessizlik o kadar yoğun ve derindi ki kulaklarımda çınladı. Gökyüzünden ne çağırdıklarını bilmiyordum. Ama ona baktıkça içim en güçlü korku duygusuyla doldu.

Tanık olduklarım karşısında tam bir şok içinde Darius'un yanında diz çöktüm. Meteor önümüzde büyük bir çukur oluşturmuştu, ısınmış kaya çarpmanın etkisiyle parlıyordu. İki ailemizin ilahileri rüzgarla taşındı ve kalp atışımın çılgınca sesine karıştı.

Lionel kollarını başının üzerine kaldırdı ve kararlı bir şekilde uçurumun kenarına doğru koştu. Denize doğru atlarken boğazım düğümlendi ve ne planladığını bilmeme rağmen, bir yanım hareket etmeden önce kayalara çarpmış olmasını umuyordu. Bu hepimize bir iyilik olur.

Çıkıntının ötesinde gözden kaybolduğunda sessizlik çöktü ve bizi çağıran tek ses dalgaların çarpma sesiydi. Sessizlik bastırıyordu ve babasının yeniden ortaya çıkmasını beklerken Darius'la dolu dolu bakışlarımı paylaştım.

Bir kükreme havayı ikiye böldü ve muazzam bir yaratığın gölgesi göğe doğru fırladı. Lionel kanatlarını açtı ve ateşlerin ışığı metalik yeşil pullarından parladı. Gördüğüm tüm Ejder formlarından daha büyüktü, kanat açıklığı muazzamdı, kuyruğu ölümcül görünen sivri uçlardan oluşan bir yelpaze gibi arkasından fırlıyordu. Tepemizde süzülüyordu ve rüzgar üzerimize esiyordu. Öne doğru itildik ve çimler, gökyüzündeki hareketlerini takip etmek için eğildi.

Dünya kıpkırmızı alevlerle aydınlanıp bir fıçı cehennem ateşi dökmeden önce kraterin çevresini bir kez dolandı. Düşen yıldız saldırının altında eridi, meteor parıldayan bir is yığınından başka bir şeye dönüşmedi. Tıpkı kemiklerin bana sunduğu görüntü gibi.

"Darius," diye tısladım, ses tonuma korku hakimdi.

Bana umutsuz bir bakış attı. "Bunu durdurmalıyız." Bağlamalarına karşı çıktı, ama çok az umut vardı. Hareketsizdik, sayıca azdık ve hazırlıksızdık. Bağlarını zorlayarak dişlerinin arasından küfretti.

Aralarında kız kardeşimi arayan maskeli yüz kalabalığına baktım. Yüzünü on adım öteden tanıdım ve ona seslendim, gözlerim ona bana gelmesi için yalvarıyordu.

Başını salladı ve ben de yıldızlara lanet ettim. Kaderimizin kölesi olduğumuz fikrinden nefret ettim. Gördüğümüz vizyon kanla sona ermişti. O kadar çok ki, ne olacağını hayal etmeye dayanamadım. Sonra o sözler vardı...*ölüm Yaklaşıyor.*

"Clara!" diye bağırdım ona en sert bakışlarımı atarak. Onun yerine annem cevap verdi, bana doğru geldi ve yüzündeki ürkütücü kıç maskesini düzeltti. Çimlerde önümde diz çöktü ve parmaklarını yanağıma dokundurdu.

Dişlerimi göstererek geri çekildim. "Eğer bu durmazsa kötü bir şeyler olacak," dedim ona, bunu anlayabilmek için dua ederek.

"Babanın her zaman ne dediğini hatırla. İyi ve kötü diye bir şey yok, dedi nazikçe. "Demek istediği bu değildi!" diye tersledim ama o başını salladı, maskesinin arkasından bir ıslık sesi geldi. Ayağa kalktı, ilahiler çemberine katılmak için geri yürüdü ve kalbim göğüs kafesimin altında öfkeyle atmaya başladı.

Lionel kraterden hızla uzaklaştı ve zarif bir şekilde çimlerin üzerine indi. Kanatlarını kavuşturdu, Fae formuna dönmeye hazırlanırken pulları dalgalanıyordu. Karısı ona cüppesini uzatarak ilerledi ve tüm şekli değişmeden önce kısık bir sesle homurdandı. Bir an sonra karısının ona verdiği cüppeyi giydi ve rüzgar kraterin eteğini arkasından çekerek kraterin kenarına kadar yalınayak yürüdü.

Lionel herkesle konuştu ve kalp atışlarım hızlandı.

Bu adam ne hakkında konuşuyor? Hangi mekan?

İfadesi bana onun da hiçbir fikri olmadığını söyleyen Darius'a baktım.

Lionel, "Bu gece Gölge Diyarına giren ilk Fae olacağız," dedi ve nefesim ciğerlerimde tıkandı.

"Deli misin?" Darius kaşlarını çatarak babasına sordu. Lionel, gözlerinde parlayan binlerce umut ve hayalle çukura dikkatle bakarak onu görmezden geldi.

Gölge Diyarı, var olan en karanlık ayna dünyasıydı. Oradan iyi bir şey gelmedi. Ancak henüz doğrulanmamış bir söylenti vardı. Gölge Diyarı'nın yakalanması zor beşinci Element'e ev sahipliği yaptığı: Karanlığın Elementi.

Lionel'a bakarken omuzlarım gerginlikle düğümlendi, buna kalkışacak kadar aptal olduğuna inanamıyordum. Bu haliyle yeterli güce sahip değil miydi? Dört Göksel hükümdardan biriydi. Vahşi Kral, sonunu getirdiğinden beri, diğer üç Meclis Üyesinin yanında tahta oturmuştu.

Lionel ona, "Zamanı geldi, Clara," diye seslendi ve kalbim gırtlağımdan yukarı atmaya başladı.

"Ne zamanı?!" Ağladım ama beni görmezden gelerek Lionel'a doğru ilerledi, hareketleri bana onun gergin olduğunu ima etti. Ve eğer gerginse, bana hissettirdiklerinin yanında hiçbir şeydi. "Clara!" Ben yalvardım. "Onun için hiçbir şey yapma!"

Bana baktı ve duruşundaki katılık, yapmak üzere olduğu şeye karar verdiğini söyledi. "Onun için değil, Lance," diye seslendi, yüzündeki maskeyi çıkarıp yere düşürdü. "Bunu istiyorum."

"Lütfen dur," diye nefes verdim, duygu kalbimi sıyırıyordu. Bu gerçekten o değildi. Kara büyü onu yozlaştırmış, kendi zararına güç arzulamasına yol açmıştı. Annem ve Lionel'ın suçlu olduğunu biliyordum. Onu manipüle etmişlerdi. Ona Ejderha kanıyla rüşvet verdi. Ve şimdi bu boka o kadar batmıştı ki çıkış yolunu göremiyordu.

Lionel bir elini omurgasının dibine koydu ve onu kratere doğru tökezlemesine yol açan bir itme yaptı. Dikkatlice dik çukurdan aşağı, onun için için yanan kalbine doğru ilerledi, giderken tüm vücudu titriyordu. Büyük parlak abanoz yıldız tozu yığını, daha önce hiç görmediğim kadar büyüktü.

Kız kardeşim yanına diz çöktü, parmaklarını alüvyonun içine soktu ve parmaklarının arasından süzdü. Cübbesinin içinden bir şey çıkarmadan önce yığının içine akmasına izin verdi. Ateş ışığının altında bir bıçak parladı ve korku nabzımı hızlandırdı.

"Clara!" diye seslendim, sesim çatlamıştı. Lionel bana sert bir bakış attı ama onun tarafından susturulmayacaktım.

Bıçağı kolunun üzerine kaldırıp etine bir çizgi çizerek beni görmezden gelmeye devam etti. *Kan büyüsü... ama neden?*

Kan, yıldız tozunun üzerine damlarken, bıçağı diğer koluna doğru hareket ettirerek derisine bir kesik daha açtı. Yıldız tozu sanki içinde bir nabız varmış gibi atmaya başladı, sonra yavaşça bir yılan gibi kıvrıldı ve kollarındaki yaraları sarmak için yükseldi. Bunun karanlık olduğunu iliklerimde biliyordum, onun sunduğu gücü talep etmeye gelen gölgeler.

Clara'nın omuzları titredi ama uzaklaşmak yerine ona doğru eğildi. O yumuşak bir iç çekiş saldığında nefesim sığlaştı, kan büyüsü ona o tanıdık havayı veriyordu. Gözleri tekrar kafasına döndü ve yıldız tozu kollarından yukarı doğru kaydı.

Diğerleri gittikçe daha yüksek sesle ilahi söylüyorlardı ama gözlerimi karşımdaki korkunç manzaradan ayıramıyordum. Boğazım düğümlenene kadar kız kardeşime ağladım ama o başını çevirmedi.

Yıldız tozu omuzlarının üzerinden süzüldü ve boğazını gıdıklarken paniğe kapıldım.

Darius babasına bağırdı ama gördüklerim karşısında şok olduğum için kelimeleri duyamadım. Toz Clara'nın boynuna dolandı, yukarı kayarak ağzını kapattı ve burnunu kapattı.

Sanki hayatının en yüksek zirvesine çıkıyormuş gibi başını geriye doğru eğerek, onun kavrayışında kaldı.

"Aslan!" annemin sesi kulaklarımda çınladı.

"Sakin ol, Stella," diye homurdandı ona. "Kızınız temiz, iyileşecek." Saf?

Bu ne anlama geliyordu?

Toz, kız kardeşimi tamamen sardı ve onu kabaran tümseğin derinliklerine doğru katladı. Öfke, korku ve panikten titremeye başladım. Darius bana daha çok bastırdı ve beni teselli etmeye çalıştığını hissettim.

Ne oluyor?

Bana geri dönmesi ne kadar sürer?

Toz, kıvrılan, kıvranan bir karanlık sütunu olan ay tutulmasına doğru yükseldikçe yükseldi. Grup mırıldanmaya başladı, ilahileri azaldı ama Lionel kararlılıkla devam etti.

Başlarımızın üzerinde spiral çizerken ve gölgesi üzerime düşerken, göğsümde derin bir korku uçurumu açıldı.

Bir şeyler yanlış.

Yağan yağmuru andıran bir sesle kule çöktü ve parıldayan tanecikler halinde çukurun merkezine doğru döküldü. Kara madde yerle buluştuğu anda kana dönüştü. Kraterin tabanına doğru patladı ve yanlarına yağmur yağdı. Çok fazla kan, görebildiğim tek şey buydu. Sızan ve dönen kırmızı bir havuz.

Korkunç gerçek ortaya çıkınca kalbim serbest kaldı, göğsüme

düştü. Annem çığlık attı.

İnsanlar bağırıyor, küfrediyordu.

Kalbim dikiş yerlerinden çözülüyordu ve tek düşünebildiğim şuydu:*o*

gitti. O gitti, o gitti, o gitti.

Annemin elleri üzerimdeydi, bana sarılıyor, gömleğimi eşiyordu. Ama hareket edemiyordum, ablamın kalıntılarıyla yüzen o kraterden gözlerimi ayıramıyordum.

Annem, sanki beni buna ikna etmeye çalışırmış gibi, "Bu onun seçimiydi," diye hıçkırdı omzuma. "Bunu o istedi."

"Başarısız olduk," diye tükürdü Lional.

"Nasıl tüm umursadığın bu olabilir!?" Darius ona kükredi.

Annem ağlamaya devam etti ve ben tamamen şokta donmuş halde kalırken gözyaşları gömleğimden sırılsıklam oldu. Bu korkunç gerçeği sindirmeye çalışırken duygu kalbimi pençeledi ve paramparça etti.

Clara öldü.

Kız kardeşim gitti.

Annemi uzaklaştırmak için hareket edemiyordum ama bu cehennemden kurtulduğum an, bana bir daha elini sürmesine asla izin vermeyecektim. Bunu o ve Lionel yapmıştı ve ben bunu asla affetmeyecektim.

* * *

Tucana kasabasındaki tek yatak odalı dairemin penceresinden dışarı bakarken dünya yağmurla çalkalanıyordu. En koyu maviler en derin grilerle birleşti. Sokakta insanlar, dünyadaki tek renk sıçraması olan şemsiyelerin altında hareket ediyordu.

Arkamda açılan tavan penceresinin sesi dikkatimi çekti ve arkamı döndüğümde Darius'u mutfağıma çırılçıplak düşerken buldum. "Yağmurda uçmaktan nefret ederim." Islak saçlarını geriye atarak doğruca odama girdi.

Bu rutine alışmış olarak geri dönmesini bekledim. Bir dakika sonra, eşofman ve tişörtle mutfağa/salona geri döndü ve buzdolabından kendine bir bira kapmak için harekete geçti.

"Pek yaz sayılmaz," diye yorum yaptı ve ben de onaylarcasına homurdandım.

Sessizlik çöktü, ama rahatsız edici türden değil. Ablamın ölümünün üzerinden iki ay geçmişti. Bir kabus gibi hissettiren iki ay, tekrarlamakta sıkışıp kaldım.

"Birliğe yazdın mı?" diye sordu Darius gelişigüzel bir şekilde ve göğsümü taş gibi bir soğukluk doldurdu.

"HAYIR."

"Belki denemene izin verirler, eğer sadece-"

"Hayır," diye hırladım ve o da silahı düşürdü.

Solarian Pitball Ligi'ndeki şansımı kaçırmıştım. Kız kardeşimi kaybettikten sonra deneyecek durumda değildim. Ve Lig ile sadece bir şansın var.

Dairemi dolduran tek ses, yağmur damlalarının pencereye çarparak şıngırtısıydı.

İç geçirdim ve elinde bir kutu birayla gri mutfak tezgahında oturan Darius'a döndüm.

"Bunu bugün aldım." Zodiac Akademisi'nden gelen tek sayfayı alarak ön kapımın yanındaki mektup yığınına doğru yürüdüm. Okul şu anda dairemi finanse ediyordu. İlke Nova, görünüşe göre okulun Pitball takımı için sunduğum tanıtım nedeniyle beni bir ödeme almaya uygun bulmuştu. Tam bir saçmalıktı. Yazık parasıydı. Ama gururumu bir kenara atıp onu almıştım çünkü diğer seçenek Lionel'dan ya da kahrolası annemden para almaktı. Yani bu iki boktan seçimden daha iyiydi.

Mektubu Darius'un burnunun dibine koydum ve o, okurken kaşlarını kaldırarak onu aldı. "Öğretmenlik rolü için başvurmanı mı istiyorlar?" alay etti. "Tam olarak düğmeli gömlek tipi değilsin, dostum."

Omuz silkip mektubu elinden aldım. Olabilir ama. Burada oturup paramın bitmesini beklemekten daha iyi.”

Darius kaşlarını çattı ve zihninde bir şeylerin döndüğünü hissettim.

"Ne?" talep ettim.

Bir süre yanağının içini çiğnedi. “Şey... Ya babamın bu işle bir ilgisi varsa diye düşündüm. Birkaç yıl sonra Zodiac'a kaydolacağım. Ve eğer oradaysan, tıpkı onun istediği gibi beni 'korumaya' devam edebilirsin.”

Bunu kendim de düşündüğüm için yavaşça başımı salladım. Darius'la benim üzerimize kurduğu bağ her zamanki kadar güçlüydü. Onu korumaya yönelik derin bir ihtiyaçla kökleşmiştim ama bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım. Zaten her zaman ona göz kulak olmuştum. Ancak şimdi, bu konuda bir seçeneğim yoktu. Ayrıca, hayallerim çoktan gitmişti, bu yüzden gerçekten elimde kalan tek şey buydu.

“Yapmayacağından değil*Harika*profesör.” O homurdandı ve ben de bir sırıtış kırdım. Clara'yı kaybettiğimden beri duygularımdan kopmak gitgide daha kolay hale geldi. Bir yumurtayı kırarcasına kolayca gülümseyebilirdim. Ama Darius'la samimi olma eğilimindeydiler.

"Ben sadece güzel bir yüz değilim," şakasına oynadım. "Finallerimde genel olarak A notu aldım."

"Ah evet senin gizli bir inek olduğunu unutmuşum." Ağzının bir köşesi kıvrıldı ve mektubu tekrar kaptı. "Peki ne yapacaksın? Güzel bir gömlek giy ve babamın ezgisiyle dans et?”

Baş parmağımı alt dudağımda gezdirdim. “Hayır... Bence onu kendi oyununda oynamalıyız. Sana göz kulak olmamı mı istiyor? İyi. Bu işi alacağım ve sana bildiğim her şeyi öğreteceğim. Derslerde ve dışarıda.” Gülümsedim ve gözleri yaramazlıkla karardı.

"Kara büyü?" diye tahmin etti, ses tonunda bir heyecan vardı. "Baban Darius'tan bile daha güçlü olabilirsin." Darius huzursuzca, "İntikam istiyorsun," dedi.

"Evet ve hayır," diye iç çektim. "Clara seçimini yaptı ama anlaşmayı imzalayan Lionel'ın kanıydı." Kız kardeşimin adının dudaklarıma değmesiyle boğazım düğümlendi. Bunu en son yüksek sesle söylediğimden beri ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. "Ondan intikam almak için bir şeyler yapabilirim, Darius. Ve sen de yapabilirsin. Yükseldiğini görmek istiyorum. Hepsinin en güçlü Varisi olmak ve babanı topuklarının altında ezmek için.”

Gözleri bu fikirle parladı. "Gerçekten yapabileceğime inanıyor musun?"

"Evet," dedim kararlı bir şekilde. "Sana yardım edeceğim. Ve hiçbir şey olmayacak*durmadan*yolumuza çıkın.”

Darius Acrux ve Lance Orion'dan daha fazlasını mı istiyorsunuz?

O zaman iki özel alıntı için OKUMAYA DEVAM EDİNZodyak Akademisi: Uyanış -

ilk olarak, tam uzunlukta kabadayı romantizmi Doğaüstü Zorbalar ve Canavarlar Serisi!

BU NOVELLA'DAN BEŞ YIL SONRA!

Yayınlanmadan önce sadece 0,99'luk ÖZEL ÖN SİPARİŞ FİYATI için kapın!

Amazon.co M

Amazon U K

Amazon CA

Amazon Türkiye

Darcy

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım ve Profesör Orion'u önümde dururken buldum. Burbon kokusu ondan süzüldü. Korkunç derecede uzundu ve tüm bu kaslar beni zayıflatıyordu ama yine de güzel bir yüzü olan bir pislikten başka bir şey değildi.

"Teşekkür ederim," diyerek zorla dışarı çıktım.

Minnettarlığın benim istediğim şey değil. Kolumu tuttu ve tek bir kalp atışında ne yapacağını biliyordum. Düşüncelerim kontrolden çıktı ve vücudum panik moduna girdi. Ben ne yaptığımı anlayamadan elim yüzüne çarptı ve odayı yüksek bir alkış sesi doldurdu.

Ah lanet olsun az önce bir öğretmene tokat attım.

Darbemi takip eden an tam iki sonsuzluk sürdü. Orion bana baktı ve ben de hemen karşılık verdim. Yanağı elimin iziyle pembeleşiyordu ve bunun gerçekten olup olmadığından emin değilmiş gibi işarete dokunmak için parmaklarını kaldırdı.

Dilim umutsuzca kuru bir et parçasıydı ama boğuk bir sesle konuşmayı başardım. "Beni ısırma."

Benimle burun buruna gelecek şekilde eğildi ve teninden yayılan ilahi tarçın kokusu, nefesindeki burbonun keskinliğine karışıyordu.

Dudakları büzüldü ve ifadesindeki tüm eğlence uçup gitti. "Beni nasıl durduracaksın?" benden gerçekten bir cevap istiyormuş gibi sordu. Bir anda kendimi sınavda gibi hissettim.

Yavaşça nefes aldım, onun yakınlığı düşüncelerimi her zamankinden daha zor kavramamı sağlıyordu. "Havayı nasıl kullanacağımı biliyorum. Seni geri itebilirim."

"Bundan emin misin?" Dişlerinin keskin noktalarını ortaya çıkarmak için ağzını açarak yaklaştı.

Başımı salladım. "Açıkçası? Hayır. Ama senden yapmamanı istiyorum ve eğer yaparsan seninle savaşmaya çalışacağımı söylüyorum." Sesim zar zor titredi ve geçirdiğim geceyi düşünerek sırtımı zihinsel olarak sıvazladım. Küçük zaferler ve hepsi.

Orion, gözlerinde düşünceli bir parıltıyla uzaklaştı. Etrafından dolanmaya çalıştım ama kolumu kaptı ve dişlerini derime sapladı. Parmaklarıma sihir yapmaya çalışırken diğer elimi kaldırarak korku içinde nefesim kesildi. Ama odaklanamadım ve elim yaklaştığı an, arkamdan kapıya çarptı. Göğsünün sert düzlüğü beni tahtaya yapıştırdı ve ısırığı derinleşirken irkildim, kalbim bir tavşan gibi atıyordu.

İçimi tüketen bir duygu beni çekiştirdi ve güç bir kanaldan bileğime doğru aktı. Büyüm benden alınıyor, bu acımasız yaratık tarafından yutuluyordu.

Üzerimdeki elleri boyun eğmezdi ve ne kadar konsantre olursam olayım,

ona karşı hafif bir esinti. Şimdi benden içiyordu, gücümü eline almış gibiydi ve hepsi ona doğru ilerliyor, içimdeki kuyu boşalıyordu.

Sonunda beni serbest bıraktı ve başım döndü, karanlık bir an için görüşümü perdeledi. Bileğimdeki iki kanlı iğne deliğini kavrarken, kelime dağarcığımdaki en aşağılık küfürler kafamın içinden geçti.

Orion bana dik dik baktı. "Solaria'daki her şey güçle ilgili, Bayan Vega. Bunu unutma. Herkes istediğini alıyor. Bu bizim yolumuz. Ve kendin almaya başlamazsan, The Reckoning'i geçmeye çalışmadan bu akademide başarısız olacaksın."

Tory

Aramızdaki mesafe milimetrelere inerken bakışlarım Darius'un yüzünde gezindi. Aramızdaki sıcaklık artıyordu, enerji kıvılcımları tenimi sadece onun tatmin edebileceğinden emin olduğum bedensel bir ihtiyaçla aydınlatıyordu ama ben gerçeği kabul etmeyi reddettim.

"Hangi Tarikatsın?" Neden daha önce hiç sormadığımı merak ederek nefes aldım. Bana her zaman bir canavar gibi davrandı, bu yüzden doğasının ne olduğuna dair kanıta asla ihtiyacım olmadığını tahmin ettim. Ama onun önünde dururken buraya gelmenin korkunç bir hata olduğunu hissetmeye başladım. Gözlerindeki bakış beni bir bütün olarak yutabileceğini söylüyordu ve bunun boş bir söz olmadığı hissine kapıldım.

"Bana seninkini gösterirsen ben de benimkini gösteririm," diye alaycı bir şekilde yanıtladı ve bir an için gözlerinin değiştiğine yemin edebilirdim. Gözbebekleri altın rengindeydi, gözbebekleri o gözlerini kırpıp koyu kahverengiye dönmeden önce sürüngen yarıklarına dönüşmüştü. Belki de hayal etmiştim ama öyle düşünmemiştim.

"Ama henüz Siparişimi bilmiyorum," dedim. "Profesör Orion, ölümlü dünyada büyümenin yeteneklerimizi bastırdığını düşünüyor."

Darius sanki bir yalan arıyormuş gibi dikkatle bana baktı ve beni sıkıştırdığı kapıya sığınma dürtüme karşı koydum.

Aniden geri çekildi ve kotunun düğmelerini açmadan önce kemer tokasını çözdü. "Ne yapıyorsun?" Nefesim kesildi, pantolonunu, boxerını falan düşürürken bakışlarım hareketlerine kilitlendi ve onun her bir santimini dikkatle inceledim.

"Benimle göz göze gelmeyi bıraktığında sana bilmek için bu kadar çaresiz olduğun şeyi göstereceğim," diye alaycı bir şekilde cevap verdi ve bakışlarımı tekrar yüzüne çevirerek kaşlarımı çattım.

"İnsanlar bir konuşmanın ortasında ıvır zıvırlarını etrafa saçma eğiliminde değiller," diye alay ettim. "Yani, küçük Darius'la göz göze gelmemi istemiyorsan, onu tartışmamıza sokmamalıydın."

Darius bir kahkaha attı ve yarım saniyeliğine sanki birbirimize karşı sonsuz bir nefret beslemiyor gibiydik.

Tekrar bana doğru eğildi ve çıplak tanrısal vücudu o kadar yakınlaştı ki neredeyse nefes alamıyordum.

"Odama tekrar davetsiz gelirsen, bunun nedeni bize boyun eğmeye veya seni o başlığın üzerine eğip adımı haykırmana zorlamam için bana yalvarmaya hazır olmandır," diye mırıldandı ve tam bir özgüvenle hain libidomun aşırı hızlanmasına neden olduğunu söyledi. Kendimi savunmak için kapısına yaslarken vücudum üzerindeki etkisini bilmesini istemediğim için bir cevap vermeyi kestim. Neyse ki hareket minimum düzeydeydi ve ben de ilgisiz bakışlarımı korumayı başardım.

Darius aniden benden uzaklaştı ve yanımızdaki açık pencereden koşarak atladı. Şaşkınlıkla nefesim kesildi, neler olduğuna bakmak için ileri atılırken kalbim yerinden fırladı.

İki saniyeden fazla olmayan bir süre için Darius on kat yükseklikten serbest düştü ve ardından vücudu beklenmedik bir kolaylıkla hareket etti ve devasa, altın bir ejderha sanki başından beri oradaymış gibi bedeninin hapishanesinden fırladı.

Darius güçlü kanatlarını birkaç kez çırpıp bulutlara doğru yükselirken efsanevi canavara bakarken ağzım şokla açıldı. Pullarının her biri batan güneşin ışığında milyonlarca değerli taş gibi parladı. Kanatlarının ince zarı, ateş bölgesinin manzarasını böylesine devasa bir canavar için olması gerekenden daha fazla zarafetle örerek sert bir şekilde sallanırken, içlerinden yumuşak turuncu bir ışıltıya izin verdi.

Sanki bu görüntü kalbimin atmasına ve ona olan arzumun on kat artmasına yetmiyormuş gibi, güçlü bir kükreme saldı ve Ignis Evi'nin tüm cam yapısını titretti. Bunu, aramızdaki büyük mesafeye rağmen yanaklarımı ısıtacak kadar güçlü bir ejderha ateşi patlamasıyla takip etti.

Gökyüzünü yarıp geçerken bakışlarım ona kilitlendi ve kendimi bulutların arasında ona katılmak için çaresiz buldum. Tarikatım kendini gösterdiğinde bana kanatların kutsanması gibi bir şans olup olmadığını merak ettim. Bulutların arasından uçmak, kendi güzel özgürlüğü gibi görünüyordu ve bunu bir kez bile deneyimleyebilirsem, o zaman dolu bir hayat yaşamış olarak ölebileceğimi biliyordum.

Darius'u ejderha formunda olması gerekenden çok daha uzun süre seyrettim ama elimde değildi. Güzeldi, muhteşemdi, hayvanlar arasında bir kraldı. Aramızdaki bu nefreti yatıştıracak hiçbir şey bulamayacağımızı söylerken haklıydı. Mine ve Darcy'nin varlığı, onun bu diyarın hükümdarı olma konumunu tehdit ediyordu ve değişen şekline bir bakışımla, onun gibi bir yaratığın asla evcilleştirilemeyeceğini biliyordum.

ÇOK ÖZEL İNDİRİM FİYATI İÇİN Şimdi Birinci Kitap İçin Ön Sipariş Verin

sadece 0,99!

Alıntılar yaklaşan Supernatural Beasts and Bullies Series, SET FIVE'dan alınmıştır.

BU NOVELLA'DAN YILLAR SONRA!

Zodyak Akademisi: Uyanış (Supernatural Bullies and Beasts) tam uzunlukta bir akademidir Caroline Peckham ve Susanne Valenti'nin zorba romantizmi.

için kullanılabilir

SADECE 0,99 ÖZEL ÖN SİPARİŞ FİYATI!

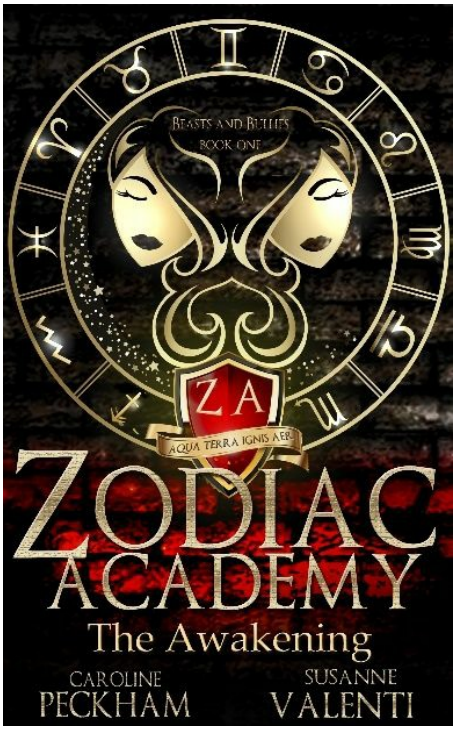
(Fiyat çıkış gününde artacaktır!)

Amazon.co M

Amazon U K

Amazon CA

Amazon Türkiye

DAHA FAZLASINI BEKLEYEMEZ MİSİN?

BENİM WEB SİTEMDEKİ İLK ÜÇ BÖLÜMÜ BURADAN OKUYUN

Zodiac Academy: Origins of an Academy Bully'den keyif aldıysanız, o zaman**lütfen yorum bırakın** ??. Biz bağımsız yazarlar için bir dünya fark yaratıyor!

Teşekkür ederim

Caroline Peckham'dan daha fazla bilgi edinin:

www.carolinepeckham.co M

DAHA FAZLASINI BEKLEYEMEZ MİSİN?

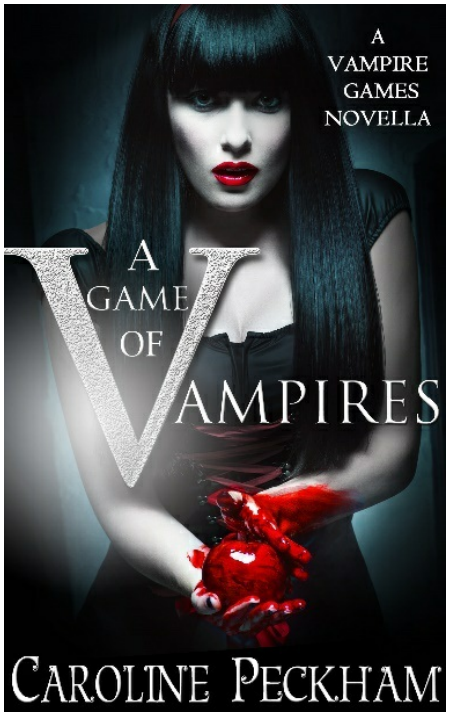
BENİM WEB SİTEMDEKİ İLK ÜÇ BÖLÜMÜ BURADAN OKUYUN

Başka bir ÜCRETSİZ kitap ister misiniz?

A Game of Vampires'ı (The Vampire'a Bir Prequel Novella) almak için şimdi bültenime abone olun

Games Series) doğrudan gelen kutunuza gönderildi!

Abone olmak için buraya tıklayın

Caroline Peckham'dan daha fazla bilgi edinin:

www.carolinepeckham.co M

AYRICA CAROLINE PECKHAM'DAN

VAMPİRLER ÇAĞI

(SUSANNE VALENTI İLE ORTAK YAZILMIŞTIR)

Ebedi Hükümdarlık

Ebedi Gölge

Ebedi lanet

Ebedi Yemin

SONSUZ GECE

Ebedi Fırtına

SONSUZ AŞK

VAMPİR OYUNLARI ROMANLARI

BİR VAMPİR OYUNU (DİZİSİN ÖNCESİ)

– POSTA LİSTEMİZE ÜYE OLDUĞUNUZDA ÜCRETSİZ!

ABONE OLMAK İÇİN TIKLAYIN

VAMPİR OYUNLARI: 1. SEZON

V OYUNLARI

V OYUNLARI: MEZARDAN TAZE ÇIKTI

V OYUNLARI: ŞAFADAN ÖNCE ÖLÜ

VAMPİR OYUNLARI: 2. SEZON

KURT OYUNLARI

KURT OYUNLARI: GÖLGE ADASI

KURT OYUNLARI: KESİLMİŞ KADERLER

VAMPİR OYUNLARI: 3. SEZON

AVCI DENEMELERİ

HUNTER DENEMELERİ: INTO the Dark (YAKINDA)

ISAAC SERİSİNİN YÜKSELİŞİ

SÜRÜNEN GÖLGE

KANAN KAR

DÖNÜŞÜM

AĞLAYAN GÖKYÜZÜ

ARIZA IŞIK

ISAAC ROMANLARININ YÜKSELİŞİ

DÜŞEN ATEŞ (BÖLÜM BİR)

DÜŞEN ATEŞ (İKİNCİ BÖLÜM)

Yaklaşan sürümlerimden haberdar olmak istiyorsanız VIP'ime katılmanızı çok isterim mail listesi.

ABONE OLDUĞUNUZDA ÜCRETSİZ KİTAP!

En son bilgileri ve daha fazlasını www.carolinepeckham.co adresinde bulabilirsiniz. M

gel ve merhaba de**Facebook**

Veya takip**Twitter'da ben @carolinepeckha M**

Veya Goodreads'teki sayfamdan esinti

AYRICA SUSANNE VALENTI'DEN

CAGE OF LIES SAGA:

zincirlenmiş

bağlantılı

Kırık

Ciltli

Özgür

CAGE OF LIES NOVELLAS:

Kesme Cam

köz

KUSURLU TOPRAK DESTANI:

Etkilenmiş

değiştirilmiş

Uyarlanmış

Gelişmiş

VAMPİRLER DESTANININ ÇAĞI:

(Caroline Peckham ile birlikte yazılmıştır)

Ebedi Hükümdarlık

Ebedi Gölge

Ebedi Lanet

Ebedi Yemin

sonsuz gece

Ebedi Hikaye M

Sonsuz Aşk

Yeni sürümler hakkında en son bilgileri ve daha fazlasını şu adreste bulabilirsiniz:

www.susannevalenti.co M

Facebook'ta Susanne'yi ziyaret edin

Kitaplarını Goodreads'te TBR'nize ekleyin